

Modlitby a úvahy na téma:

Duchovní povolání

Vhodné pro týden modliteb za duchovní povolání

www.hledampovolani.cz

Průručka modliteb za duchovní povolání je dílem společenství biskupů, kněží a jejich spolupracovníků. Je vyjádřením poslušnosti naší víry k Ježíšově výzvě: „Proste Pána žně...“ Nikdo nás nemůže zbavit odpovědnosti za náš svět. Jsme si vědomi, že platí to, co napsal ve svém pastýřském listě kněžím v roce 1949 francouzský kardinál Suhard: „Svět bude takový a podle toho, kolik a jací budou kněží!“

Každé duchovní povolání, ať už ke kněžství nebo k zasvěcenému životu, je velký Boží dar nám všem. Je znamením Boží existence a velkým projevem Boží přízně. To, co si Pán Ježíš přeje, aby se i člověk účastnil svou touhou a modlitbou na daru povolání, ukazuje, jak daleko jde se svou důvěrou k člověku. Nechceme tuto důvěru zklamat.

Týden modliteb před nedělí Dobrého pastýře (4. velikonoční), je ozvěnou na evangelijní Ježíšovu výzvu „Proste a bude vám dáno...“, ale i na potřebu nových dělníků na úhoru naší evropské, duchovně vyprahlé civilizace. Bůh má větší starost o člověka, o jeho štěstí a naděje, než jsme to my schopni vyjádřit. Nicméně nejedná s námi v duchu mentality naší postmoderny „o nás bez nás“. Děkujeme mu, že nás povzbuzuje k modlitbě za uskutečňování plánu jeho lásky a obrovské starostlivosti o tento svět. Modlitbou se člověk spojuje s tajemstvím všemohoucí dobroty a lásky.

Myšlenky z této průručky nejsou určeny jen pro týden modliteb za duchovní povolání. Doporučuje se používat je i při jiných modlitebních setkáních a adoracích. Ať Bůh této potřebné iniciativě žehná.

+ Josef Kajnek, biskup,
delegát pro Pastoraci povolání

Náměty k adoracím o povolání

I.

Výstav Nejsvětější svátosti oltární

Píseň (vložit vhodnou píseň)

Ant.: Pojdte, klaňme se Kristu,
Nejvyššímu pastýři. Aleluja.
(Žalm 100)

Plesejte Hospodinu, všechny země,
služte Hospodinu s radostí,
vstupte před něho s jásotem!

Ant.: Pojdte, klaňme se Kristu,
Nejvyššímu pastýři. Aleluja.

Uznejte, že Hospodin je Bůh;
on nás učinil, a my mu náležíme,
jsme jeho lid a stádce jeho pastvy.

Ant.: Pojdte, klaňme se Kristu,
Nejvyššímu pastýři. Aleluja.

Vstupte do jeho bran s díkem,
do jeho nádvoří s chvalozpěvem,
slavte ho, žehnejte jeho jménu!

Ant.: Pojdte, klaňme se Kristu,
Nejvyššímu pastýři. Aleluja.

Neboť Hospodin je dobrý,
jeho milosrdenství je věčné,
po všechna pokolení trvá jeho věrnost.

**Ant.: Pojdte, klaňme se Kristu,
Nejvyššímu pastýři. Aleluja.**

Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému,
jako byla na počátku i nyní vždycky
a na věky věků. Amen

Čtení Božího slova (Lk 5,1-11)

Když Ježíš stál u Genezaretského jezera, lidé se na něho tlačili, aby slyšeli Boží slovo. Tu spatřil u břehu stát dvě lodě. Rybáři z nich vystoupili a prali sítě. Vstoupil na jednu z těch lodí, která patřila Šimonovi, a požádal ho, aby trochu odrazil od břehu. Posadil se a z lodi učil zástupy. Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: „Zajeď na hlubinu a spusťte sítě k lovení!“ Šimon mu odpověděl: „Mistře, celou noc jsme se lopotili, a nic jsme nechytili. Ale na tvé slovo spustím sítě.“ Když to udělali, zahrnuli veliké množství ryb, že se jim sítě téměř trhaly. Dali znamení společníkům v druhé lodi, aby jim přišli na pomoc, a ti přijeli. Naplnili obě lodě, až se potápěly. Když to Šimon Petr viděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: „Pane, odejdi ode mě: jsem člověk hříšný!“ Zmocnil se ho totiž úžas - a také všech jeho společníků - nad tím lovem ryb, které chytili; stejně i Zebedeových synů Jakuba a Jana, kteří byli Šimonovými druhy. Ježíš řekl Šimonovi: „Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi.“ Přirazili s loďmi k zemi, nechali všeho a šli za ním.

Úvaha

V tomto evangeliu se začíná jeden z nejkrásnějších životních příběhů, příběh povolání sv. Petra. Pán Ježíš k němu přistoupil uprostřed všedního pracovního dne, aby ho povolal do své služby hlásat evangelium, radostnou zvěst. Přišel na místo, kde Petr pracoval společně se svými společníky – právě pral sítě. Boží volání přichází i k nám do naší konkrétní životní situace. Pán volá do služby i dnes. Přichází do našich škol, na naše pracoviště, do našich rodin a vyzývá: Nebojte se. Pojdte za mnou a učiním z vás rybáře lidí. Svätý Petr na Ježíšovu výzvu odpovídá pohotově: přitáhl loď ke břehu, opustil všechno a šel za ním.

Chvilé ticha

Prosby

*Společně volejme: **Prosíme tě, vyslyš nás!***

Pane Ježíši, Dobrý pastýři, nauč nás všimát si tvého volání uprostřed každodenních prací a povinností.

*Společně volejme: **Prosíme tě, vyslyš nás!***

Pane Ježíši, Dobrý pastýři, dej nám sílu přijímat tvé velké dary a stále tě nacházet ve všech stvořených věcech.

*Společně volejme: **Prosíme tě, vyslyš nás!***

Pane Ježíši, Dobrý pastýři, naplň nás živou láskou, abychom pochopili, že naším hlavním povoláním je milovat.

*Společně volejme: **Prosíme tě, vyslyš nás!***

Pane Ježíši, Dobrý pastýři, sv. Petr pohotově odpověděl na tvoji výzvu; dej, abychom i my ochotně a velkodušně odpověděli na tvé volání a následovali tě.

Společně volejme: Prosíme tě, vyslyš nás!

Pane Ježíši, Dobrý pastýři, po staletí nechyběli lidé podobní sv. Petrovi, kteří by tě následovali s nerozděleným srdcem; povolej mnohé uprostřed všedních dní k zasvěcenému životu, aby pokračovali ve tvém poslání na této zemi a budovali tvé tajemné tělo – církvev.

Společně volejme: Prosíme tě, vyslyš nás!

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za duchovní povolání na straně 58 nebo jiná vhodná na straně 59–61

Litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu

Pane, smiluj se. *Pane, smiluj se.*

Kriste, smiluj se. *Kriste, smiluj se.*

Pane, smiluj se. *Pane, smiluj se.*

Bože, náš nebeský Otče, *smiluj se nad námi.*

Bože Synu, Vykupiteli světa,

Bože Duchu Svatý,

Bože v Trojici jediný,

Srdce Ježíšovo, Srdce Syna věčného Otce, *smiluj se nad námi.*

Srdce Ježíšovo, utvořené Duchem Svatým v lůně panenské Matky,

Srdce Ježíšovo, podstatně spojené se Slovem Božím,

Srdce Ježíšovo, nekonečně vznešené,

Srdce Ježíšovo, svatý chrám Boží,

Srdce Ježíšovo, stánku Nejvyššího,
Srdce Ježíšovo, dome Boží a bráno nebe,
Srdce Ježíšovo, planoucí výhni lásky,
Srdce Ježíšovo, v němž přebývá Boží spravedlnost a slitování,
Srdce Ježíšovo, plné dobroty a lásky,
Srdce Ježíšovo, hlubino všech ctností,
Srdce Ježíšovo, hodné veškeré chvály,
Srdce Ježíšovo, králi a střede všech srdcí,
Srdce Ježíšovo, pokladnice veškeré moudrosti a umění,
Srdce Ježíšovo, ve kterém přebývá všechna plnost božství,
Srdce Ježíšovo, Otci ze všech nejmilejší,
Srdce Ježíšovo, z jehož plnosti jsme všichni přijali,
Srdce Ježíšovo, odvěká touhu všeho tvorstva,
Srdce Ježíšovo, trpělivé a nejvyšší milosrdné,
Srdce Ježíšovo, bohaté a štědré ke všem, kdo tě vzývají,
Srdce Ježíšovo, prameni života a svatosti,
Srdce Ježíšovo, smírná oběti za naše hříchy,
Srdce Ježíšovo, potupami nasycené,
Srdce Ježíšovo, pro nepravosti naše ztrýzněné,
Srdce Ježíšovo, až k smrti poslušné,
Srdce Ježíšovo, kopím probodené,
Srdce Ježíšovo, prameni dokonalé útěchy,
Srdce Ježíšovo, živote náš a naše vzkříšení,
Srdce Ježíšovo, pokoji náš a naše smíření,
Srdce Ježíšovo, za hříšníky obětované,
Srdce Ježíšovo, spáso všech, kdo v tebe doufají,
Srdce Ježíšovo, naděje všech, kdo v tobě umírají,
Srdce Ježíšovo, radosti všech svatých,

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, *smiluj se nad námi.*
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, *smiluj se nad námi.*
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, *smiluj se nad námi.*

K.: Ježíši tichý, srdce pokorného,
L.: přetvoř naše srdce podle Srdce svého.

Modleme se:

Všemohoucí věčný Bože, pohled' na Srdce svého milovaného Syna, shlédni na chvály a dostiučinění, které ti přinášíme za nás hříšníky; usmiř se a odpusť nám, když skrze ně prosíme o tvé milosrdenství. Neboť on s tebou žije a kraluje na věky věků. Amen.

Píseň (vložit vhodnou píseň)

Modleme se:

Pane Ježíši Kriste, tys za nás obětoval své tělo a krev a ve svátosti oltářní zůstáváš mezi námi; dej, ať se s tebou v této svátosti setkáváme vždy s takovou úctou, aby se na nás trvale projevovaly účinky vykoupení. Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

Svátostné požehnání

Píseň (velikonoční nebo mariánská)

II.

Výstav Nejsvětější Svátosti Oltární

Píseň (vložit vhodnou píseň)

Ant.: Já jsem pastýř dobrý!
Dobry pastyř dáva za ovce svůj život. Aleluja.
(Žalm 23)

Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám,
dává mi prodlévat na svěžích pastvinách,
vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout.
Občerstvuje mou duši.

Ant.: Já jsem pastýř dobrý!
Dobry pastyř dáva za ovce svůj život. Aleluja.

Vede mě po správných cestách pro svoje jméno.
I kdybych šel temnotou rokle, nezaleknu se zla,
vždyť ty jsi se mnou.
Tvůj kyj a tvá hůl, ty jsou má útěcha.

Ant.: Já jsem pastýř dobrý!
Dobry pastyř dáva za ovce svůj život. Aleluja

Prostíráš pro mě stůl před zraky mých nepřátel,
hlavu mi mažeš olejem, má číše přetéká.

Ant.: Já jsem pastýř dobrý!
Dobry pastyř dáva za ovce svůj život. Aleluja.

Štěstí a přízeň mě provázejí
po všechny dny mého života,
přebývat smím v Hospodinově domě
na dlouhé, předlouhé časy.

**Ant.: Já jsem pastýř dobrý!
Dobry pastýř dáva za ovce svůj život. Aleluja**

Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému,
jako byla na počátku i nyní vždycky
a na věky věků. Amen

Čtení Božího slova (Mk 10,23–31)

Ježíš se rozhlédl a řekl svým učedníkům: „Jak těžko vejdou do Božího království ti, kdo mají bohatství!“ Učedníci užasli nad jeho slovy. Ježíš jim však znovu řekl: „Děti, jak je těžké vejít do Božího království! Spíš projde velbloud uchem jehly, než vejde bohatý do Božího království.“ Oni užasli ještě víc a říkali si mezi sebou: „Kdo tedy může být spasen?“ Ježíš na ně pohleděl a řekl: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha. Vždyť u Boha je možné všechno!“ Petr řekl Ježíšovi: „My jsme opustili všechno a šli jsme za tebou.“ Ježíš odpověděl: „Amen, pravím vám: Nikdo není, kdo by opustil dům, bratry nebo sestry, matku nebo otce, děti nebo pole pro mě a pro evangelium, aby nedostal stokrát víc nyní v tomto čase: domy, bratry a sestry, matky a děti i pole, a to i přes pronásledování, a v budoucím věku život věčný! A tak mnozí první budou posledními a poslední prvními.“

Úvaha

Poté co Pán Ježíš povolal Petra, aby byl s ním, stává se Petr svědkem Ježíšových mocných činů a mocného ohlašování Božího slova. Petr si všímá, co koná Ježíš, a hledá správný smysl svého života. Ježíš ho postupně zasvěcuje do tajemství evangelia. Teď Ježíš vypráví o něčem,

co brání poznání plné pravdy o Bohu a o životě. Je to bohatství, je to otročení věcem. Ježíš říká: „Jak těžko vejdu do Božího království ti, kdo mají bohatství!“ A Petr se ozval: „My jsme opustili všechno a šli jsme za tebou.“ Povolání ke svatosti, povolání za apoštola nebo k zasvěcenému životu je náročné povolání. Vyžaduje to opustit všechno a naplno se odevzdat do Ježíšových rukou.

Poděkujme v této chvíli za mnohé mladé muže a ženy, kteří opustili všechno a plně se darovali Kristu podle vzoru sv. Petra. Ježíš vyzývá každého z nás, ale především mladé lidi, aby šli za ním a dali svému životu správný směr. Od některých očekává úplné odevzdání se, to znamená všeho se zříci, být s Pánem v důvěrné blízkosti a jít za ním, kamkoliv půjde. Sv. Petr to učinil a dostal stonásobně více již za života a potom život věčný. Kéž by i pro nás byly evangelní rady výzvou připodobnit se tomu, který je pravzorem každé dokonalosti.

Chvilé ticha

Prosby

Společně volejme: Pane, buď jim silou a světlem života!

Věčný Pastýři, posilni v povolání ty, které jsi vyvolil ke kněžství a k zasvěcenému životu, aby byli ochotni zanechat všeho pro Krista podle vzoru sv. Petra.

Společně volejme: Pane, buď jim silou a světlem života!

Věčný Pastýři, povzbuď všechny, kteří uvažují o kněžském povolání nebo o povolání k zasvěcenému životu, aby pozorně naslouchali tobě, který říkáš: „Nikdo není, kdo by opustil dům, bratry nebo sestry, matku nebo otce, děti nebo pole pro mě a pro evangelium, aby nedostal stokrát víc nyní v tomto čase a v budoucím věku život věčný!“

Společně volejme: Pane, buď jim silou a světlem života!

Věčný Pastýři, kéž by si každý věřící člověk uvědomil, že ve stvořených věcech se projevuje Boží добрota k celému lidstvu a že je má používat natolik, nakolik ho přivádějí k Bohu.

Společně volejme: Pane, buď jim silou a světlem života!

Věčný Pastýři, Betlém byl pro tebe místem skutečné chudoby a zároveň místem setkání s nejchudšími; dej, aby zasvěcené osoby svědomitě zachovávaly dobrovolnou chudobu, pro kterou se rozhodly, a aby velkodušně pomáhaly chudým.

Společně volejme: Pane, buď jim silou a světlem života!

Věčný Pastýři, ve velikonočním tajemství má svůj počátek misijní rozměr církve; prosíme tě za všechny kněze, řeholníky, zasvěcené laiky, ale i ty, kteří touží jít touto cestou, aby neustále prohlubovali v sobě vědomí, že si je povolal a vyvolil nebeský Otec, aby mu podřídili celý svůj život a obětovali vše, čím jsou a co mají.

Společně volejme: Pane, buď jim silou a světlem života!

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za duchovní povolání na straně 58 nebo jiná vhodná na straně 59–61

Litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu (str. 8)

Píseň (vložit vhodnou píseň)

Svátostné požehnání (str. 10)

Píseň (velikonoční nebo mariánská)

III.

Výstav Nejsvětější Svátosti Oltární

Píseň (vložit vhodnou píseň)

Ant.: Hospodin jako král bude trůnit věčně. Aleluja.
(Žalm 29)

Vzdejte Hospodinu, Boží synové,
vzdejte Hospodinu slávu a moc.
Vzdejte Hospodinu slávu hodnou jeho jména,
v posvátném rouchu se klaňte Hospodinu!

Ant.: Hospodin jako král bude trůnit věčně. Aleluja.

Hospodinův hlas nad vodami!
Hospodin nad spoustami vod!
Hlas Hospodinův, jak je mocný,
hlas Hospodinův, jak je velkolepý!

Ant.: Hospodin jako král bude trůnit věčně. Aleluja.

Vznešený Bůh zaburácel hromem,
V jeho chrámu však volají všichni: Sláva!
Hospodin trůnil nad potopou,
Hospodin jako král bude trůnit věčně.
Hospodin ušetří svému lidu sílu,
Hospodin dá požehnání a pokoj svému lidu.

Ant.: Hospodin jako král bude trůnit věčně. Aleluja.

Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému,
jako byla na počátku i nyní vždycky
a na věky věků. Amen

Čtení Božího slova (Jan 6,60–69)

Mnozí z jeho učedníků řekli: „To je tvrdá řeč! Kdopak to má poslouchat?“ Ježíš věděl sám od sebe, že jeho učedníci na to reptají, a proto jim řekl: „Nad tím se pohoršujete? Co teprve, až uvidíte Syna člověka, jak vystupuje tam, kde byl dříve? Co dává život, je duch, tělo nic neznamena. Slova, která jsem vám mluvil, jsou duch a jsou život. Ale jsou mezi vámi někteří, kdo nevěří.“ Ježíš totiž věděl od začátku, kdo jsou ti, kdo nevěří, a kdo je ten, který ho zradí. A dodal: „Proto jsem vám říkal, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“ Proto mnoho z jeho učedníků odešlo a už s ním nechodili. Ježíš tedy řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života, a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží!“

Úvaha

Jaký je hlas Hospodinův? Žalmista říká, že hlas Hospodinův je mocný a velkolepý. Pánův hlas přináší život a záchranu. Pánův hlas volá: Pojď a následuj mě! Sv. Petr – poté co přijal pozvání od Ježíše – jej následoval, opustil všechno, byl nadšen mohutným Kristovým slovem. Slovem, které má moc uzdravovat, křísit mrtvé, vyhánět zlé duchy. Ježíš stále rozsévá semeno svého Slova. Má odvalu. Svatý Petr v úryvku evangelia, který jsme slyšeli, na Kristovu otázku: „I vy chcete odejít?“ odpovídá: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života.“ Ježíš, který i dnes volá mladé muže a dívky, má slova věčného života. Zmrtvýchvstalý Kristus nás volá, abychom se vydali na cestu svatosti. Volá nás, abychom mu otevřeli svá srdce. Volá nás, abychom

mu zasvětili svůj život úplně a bezvýhradně. Naslouchejme tedy velmi pozorně slovům sv. Petra: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života.“

Chvilé ticha

Prosby

*Společně volejme: **Pane, zapal v nás oheň své lásky***

Pane Ježíši, ty jsi zapálil sv. Petra ohněm svého slova; dej, aby tvé slovo bylo světlem pro mladé lidi, kteří hledají své povolání.

*Společně volejme: **Pane, zapal v nás oheň své lásky***

Pane Ježíši, tvá slova jsou slova věčného života; dej, aby stále více mladých lidí nacházelo v tvých slovech sílu a chuť do života.

*Společně volejme: **Pane, zapal v nás oheň své lásky***

Pane Ježíši, mnozí zaslechli tvá slova o chlebě života a o vzkříšení, ale odešli pryč; dej mladým chlapcům a dívkám odvahu tvá slova nejen vyslechnout, ale také je uvádět do života.

*Společně volejme: **Pane, zapal v nás oheň své lásky***

Pane Ježíši, křesťanské povolání je především jeden velký rozhovor mezi Bohem a lidskou bytostí; povzbuzuj silou svého Ducha všechny zasvěcené, aby často naslouchali tvému slovu a tak upevňovali své povolání.

*Společně volejme: **Pane, zapal v nás oheň své lásky***

Pane Ježíši, ty jsi často chodil do chrámu spolu s Marií a Josefem a naslouchal slovům svého Otce; prosíme tě, dej, aby rodiče často přiváděli své děti na mši svatou, četli doma svým dětem z Písma svatého a tak je upevňovali ve víře.

Společně volejme: Pane, zapal v nás oheň své lásky

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za duchovní povolání na straně 58 nebo jiná vhodná na straně 59–61

Litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu (str. 8)

Píseň (vložit vhodnou píseň)

Svátostné požehnání (str. 10)

Píseň (velikonoční nebo mariánská)

IV.

Výstav Nejsvětější Svátosti Oltářní

Píseň (vložit vhodnou píseň)

**Ant.: Bůh Otec nás vytrhl z moci temnoty a převedl
do království svého milovaného Syna. Aleluja.**
(Žalm 114)

Když vytáhl Izrael z Egypta,
Jakubův dům z cizáckého lidu,
stal se Juda Boží svatyní,
Izrael Božím panstvím.

**Ant.: Bůh Otec nás vytrhl z moci temnoty a převedl
do království svého milovaného Syna. Aleluja.**

Moře to vidělo a prchlo,
Jordán se obrátil nazpět,
hory poskočily jako berani,
pahorky jako jehňata.

**Ant.: Bůh Otec nás vytrhl z moci temnoty a převedl
do království svého milovaného Syna. Aleluja.**

Co je ti, moře, že prcháš,
Jordáne, že se obracíš nazpět,
hory, proč poskakujete jako berani,
pahorky, proč skáčete jako jehňata?

**Ant.: Bůh Otec nás vytrhl z moci temnoty a převedl
do království svého milovaného Syna. Aleluja.**

Země, třes se před Pánem,
před Bohem Jakubovým,
jenž mění skálu v bažinu
křemen v prameny vod.

**Ant.: Bůh Otec nás vytrhl z moci temnoty a převedl
do království svého milovaného Syna. Aleluja.**

Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému,
jako byla na počátku i nyní vždycky
a na věky věků. Amen

Čtení Božího slova (Lk 22,31–34)

„Šimone, Šimone, satan si vyžádal, aby vás směl protřítbit jako pšenici; ale já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezanikla. A ty potom, až se obrátíš, utvrzuj své bratry.“ Petr mu řekl: „Pane, s tebou jsem ochoten jít do vězení i na smrt!“ On mu odpověděl: „Říkám ti, Petře: Ještě se ani kohout dnes neozve, a ty už třikrát zapřeš, že mě znáš.“

Úvaha

Modlitba je středem a klíčem Ježíšova života. Ježíš se modlí za Petra, za toho, kterého si povolal. Modlí se za něho, aby neochabla jeho víra. Modlitba je klíčem k tomu, abychom poznávali, co ode mě Bůh chce, k čemu mě volá. Modlitba napomáhá rozhodnutí. Předpokladem dobrého rozhodnutí, dobrého výběru povolání je dobrá modlitba. Dobrá modlitba pomáhá na cestě ke svatosti. Ježíš nás učí modlitbě především v těch nejtěžších chvílích, ale učí nás modlitbě i při hledání povolání. Každý, kdo hledá Boha, kdo ho chce potkat, kdo se chce pro něho rozhodnout, potřebuje čas na modlitbu. Je to až dojmavé, jak se Ježíš modlí za své učedníky, za ty, které si povolal. Modlí se nejen při jejich vyvolení, když celou noc strávil v modlitbě. Volbu svých apoštolů

spojuje s modlitbou. Ale modlí se i tehdy, když satan číhá na povolání a když přichází pochybnosti. Pokusme se předložit mu tuto chvíli ticha – Ježíš se za mě modlí. Ježíš se modlí, abych byl otevřený pro jeho pozvání a rozhodl se pro Něho.

Chvíle ticha

Prosby

Společně volejme: Pane, nauč nás modlit se.

Pane Ježíši, povolání k zasvěcenému životu je velkým darem pro člověka; pomáhej všem, které jsi už vyvolil, aby často nacházeli čas na setkání s tebou.

Společně volejme: Pane, nauč nás modlit se.

Pane Ježíši, modlitba byla středem a klíčem tvého života při plnění poslání, které ti svěřil Nebeský Otec; dej všem, kteří tě touží následovat, ať si uvědomí, že středem křesťanského a zasvěceného života je potkávat a nacházet tě ve všech událostech.

Společně volejme: Pane, nauč nás modlit se.

Pane Ježíši, mnozí touží po tobě, ale i v kněžském povolání a v povolání k zasvěcenému životu přicházejí pochybnosti týkající se víry a jejich povolání; posilni je Duchem Svatým, aby si v modlitbě uvědomili, že víra a povolání jsou dva velké dary Boží.

Společně volejme: Pane, nauč nás modlit se.

Pane Ježíši, prosíme tě, žehnej našim kněžím, řeholníkům, řeholním sestrám a zasvěceným osobám, aby mezi sebou vytvářeli a budovali společenství lásky a pokoje, společenství živá ve víře a v modlitbě.

*Společně volejme: **Pane, nauč nás modlit se.***

Pane Ježíši, dej, aby všichni věřící křesťané skrze život modlitby a práce ukazovali lidem Boží tvář a přičinili se o vzrůst Božího lidu a dobrých manželských a duchovních povolání.

*Společně volejme: **Pane, nauč nás modlit se.***

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za duchovní povolání na straně 58 nebo jiná vhodná na straně 59–61

Litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu (str. 8)

Píseň (vložit vhodnou píseň)

Svátostné požehnání (str. 10)

Píseň (velikonoční nebo mariánská)

V.

Výstav Nejsvětější Svátosti Oltární

Píseň (vložit vhodnou píseň)

**Ant.: Z jeho milosti jsme všichni dostali,
a to milost za milostí. Aleluja.**

(Ef 1,3-10)

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista,
on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary,
protože jsme spojeni s Kristem

**Ant.: Z jeho milosti jsme všichni dostali,
a to milost za milostí. Aleluja.**

Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa,
abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce.

**Ant.: Z jeho milosti jsme všichni dostali,
a to milost za milostí. Aleluja.**

Ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil,
abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista.
To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti,
neboť skrze ni nás obdařil milostí ve svém milovaném Synu.

**Ant.: Z jeho milosti jsme všichni dostali,
a to milost za milostí. Aleluja.**

V něm máme vykoupení skrze jeho krev,
odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost,
kterou nám tak bohatě projevil s veškerou moudrostí a prozíravostí.

**Ant.: Z jeho milosti jsme všichni dostali,
a to milost za milostí. Aleluja.**

Seznámil nás totiž s tajemstvím své vůle,
jak se mu to líbilo a jak si to napřed sám u sebe ustanovil,
až se naplní čas pro dílo spásy:
že sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi.

**Ant.: Z jeho milosti jsme všichni dostali,
a to milost za milostí. Aleluja.**

Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému,
jako byla na počátku i nyní vždycky
a na věky věků. Amen

Čtení Božího slova (Jan 21,15–19)

Když se Ježíš ukázal svým učedníkům a posnádali, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mě více než ti zde?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé beránky.“ Podruhé se ho zeptal: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce.“ Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „Miluješ mě?“, a odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji!“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce! Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.“ To řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech ho vyzval: „Následuj mě!“

Úvaha

Svatý Petr zakusil mnoho po Ježíšově boku. Bohatý úlovek ryb, které se chytily do sítě, i když celou noc před tím nic nechytily. Byl svědkem Kristových uzdravení a na vlastní oči viděl sílu Kristových slov. Toto později také vyjádřil slovy: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života.“ Zakusil hlubokou lásku Krista, když se za něho modlil. Teď se Ježíš ptá Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mě více než ti zde?“ A dává mu poslání. Není žádné povolání bez poslání. Není žádné povolání bez vzájemné lásky povolávajícího a povolaneého. Na totéž se Ježíš ptá dnes i nás: „Miluješ mě více než ti zde?“ Jestli ano, dává nám Ježíš i poslání: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu! Křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal.“ Tato událost ať je pro vás pro všechny, kteří nasloucháte hlasu Vzkříšeného Krista, povzbuzením, že povolání k zasvěcenému životu je povoláním lásky. Naším povoláním je láska. Naším povoláním je milovat.

Chvilé ticha

Prosby

Společně volejme: Pane, vyslyš naše prosby.

Bože, ty jsi tak silně zapálil srdce sv. Petra k šíření radostné zvěsti tvého Syna; dej i nám, abychom stále více hořeli stejnou apoštolskou horlivostí.

Společně volejme: Pane, vyslyš naše prosby.

Bože, dej, abychom tě nikdy nepřestali chválit, milovat a sloužit ti podle vzoru sv. Petra, apoštola a prvního papeže.

Společně volejme: Pane, vyslyš naše prosby.

Bože, vlej do srdcí všech kněží, řeholníků, řeholních sester a zasvěcených osob čistotu, chudobu a poslušnost tvého Syna, abys byl ve všem oslavován.

Společně volejme: Pane, vyslyš naše prosby.

Bože, ty miluješ všechny lidi a chceš, aby ani jeden z nich nezahynul; dej, aby mnozí chlapci a mnohé dívky odpověděli na tvé pozvání a byli připraveni a pohotová přijmout jakékoliv tvé poslání.

Společně volejme: Pane, vyslyš naše prosby.

Bože, ty chceš, aby se tvé slovo hlásalo až na konec světa; dopřej nám horlivé hlasatele tvého slova a dobré služebníky tvých svátostí.

Společně volejme: Pane, vyslyš naše prosby.

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za duchovní povolání na straně 58 nebo jiná vhodná na straně 59–61

Litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu (str. 8)

Píseň (vložit vhodnou píseň)

Svátostné požehnání (str. 10)

Píseň (velikonoční nebo mariánská)

VI.

Výstav Nejsvětější Svátosti Oltární

Píseň (vložit vhodnou píseň)

**Ant.: Vše činím pro evangelium,
abych na něm měl podíl. Aleluja.**
(Žalm 84)

Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupů!
Touží, ba prahne má duše po Hospodinových síních.
Mé srdce i mé tělo s jásotem tíhnou k živému Bohu.

**Ant.: Vše činím pro evangelium,
abych na něm měl podíl. Aleluja.**

I vrabec si nalézá příbytek
a vlaštovka své hnízdo, kde ukládá svá mláďata.
Tvé oltáře, Hospodine zástupů, můj králi a můj Bože!

**Ant.: Vše činím pro evangelium,
abych na něm měl podíl. Aleluja.**

Blaze těm, kdo přebývají v tvém domě,
stále tě mohou chválit.
Blaze člověku, jenž u tebe nalézá pomoc,
když se chystá na svatou pouť.

**Ant.: Vše činím pro evangelium,
abych na něm měl podíl. Aleluja.**

Až půjdou vyschlým údolím, v pramen je změni,
a časný déšť je zahalí požehnáním.

Půjdou se silou stále větší
uzří Boha bohů na Siónu.

**Ant.: Vše činím pro evangelium,
abych na něm měl podíl. Aleluja.**

Hospodine, Bože zástupů, slyš mou modlitbu,
popřej sluchu, Jakubův Bože!
Štíte náš, Bože, pohled,
popatř na tvář svého pomazaného

**Ant.: Vše činím pro evangelium,
abych na něm měl podíl. Aleluja.**

Věru, lepší je den v tvých nádvořích
než jinde tisíc:
raději budu stát na prahu svého Boha
než přebývat ve stanech bezbožníka.

**Ant.: Vše činím pro evangelium,
abych na něm měl podíl. Aleluja.**

Neboť Hospodin, Bůh, je slunce a štít,
Hospodin popřává milost a slávu.
Neodepře štěstí těm, kteří žijí v nevinnosti.
Hospodine zástupů, blaze tomu, kdo v tebe doufá.

**Ant.: Vše činím pro evangelium,
abych na něm měl podíl. Aleluja.**

Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému,
jako byla na počátku i nyní vždycky
a na věky věků. Amen

Čtení Božího slova (Sk 2,14–47)

Tu vystoupil Petr s ostatními jedenácti apoštoly a slavnostně k nim promluvil: „Židé a všichni jeruzalémští obyvatelé, ať je vám to známo: pozorně vyslechněte mou řeč! Tito lidé nejsou opilí, jak se domníváte, vždyť je teprve devět hodin dopoledne! Ale to se splnilo, co řekl prorok Joel: V posledních dnech, praví Bůh, vyliji ze svého Ducha na všechny lidi. Pak budou vaši synové a vaše dcery prorokovat, vaši mladí muži budou mít vidění, vaši starci dostanou ve snu zjevení. Vyliji v těch dnech ze svého Ducha i na své služebníky a na své služebnice, a budou prorokovat. A způsobím divy nahoře na nebi a znamení dole na zemi: krev a oheň a sloupy dýmu. Slunce se obrátí v temnotu a měsíc v krev, dříve než přijde veliký a slavný den Páně. A každý, kdo bude vzývat jméno Páně, bude zachráněn.

Izraelité, poslyšte tato slova! Bůh vám dal svědectví o Ježíši Nazaretském mocnými činy, divy a znameními, které, jak víte, konal Bůh skrze něho mezi vámi. A on byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl a předpověděl, a vy jste ho rukama bezbožníků přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil, zbavil bolestí smrti, protože nebylo možné, aby zůstal v její moci. David přece o něm říká: »Mám Pána před očima stále, je mi po pravici, abych se neviklal. Proto se raduje mé srdce a můj jazyk jásá. Ano i mé tělo odpočine v naději, neboť nevydáš mě podsvětí napospas, nedopustíš, aby tvůj Svatý podlehl porušení. Oznamils mi cesty života, naplníš mě blahem před svou tváří.«

Bratři, budiž mi dovoleno, abych k vám bez okolků promluvil o praotci Davidovi. Ten umřel a byl pohřben, a jeho hrob máme u nás až dodneška. Byl to prorok a věděl, že Bůh mu přísahou slíbil, že na jeho trůně usadí jednoho z jeho potomků. Viděl tedy do budoucnosti, a když řekl, že

nebude ponechán v podsvětí a jeho tělo že nepodlehne porušení, mluvil o Kristově zmrtvýchvstání.

Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil, a my všichni jsme toho svědky. Byl povýšen po pravici Boží, od Otce přijal slíbeného Ducha Svatého, vylil ho, jak vidíte a slyšíte. David na nebe nevystoupil, ale prohlásil: »Řekl Hospodin mému Pánu: Posad' se mi po pravici, dokud ti nepoložím tvé nepřátele jako podnož k nohám.« Ať je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali.“

Když to uslyšeli, proniklo jim to srdce a ptali se Petra i ostatních apoštolů: „Bratři, co máme dělat?“ Petr jim odpověděl: „Obráťte se! A každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy, a jako dar dostanete Ducha Svatého. Vždyť to zaslíbení platí vám i vašim dětem, ale také všem, kdo jsou ještě daleko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ Ještě mnoha jinými slovy je zapřísahal a vybízel: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ Ti, kdo jeho slovo ochotně přijali, byli pokřtěni. A ten den se k nim přidalo na tři tisíce lidí.

Setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách. Všechny naplňovala bázeň, poněvadž se prostřednictvím apoštolů dělo mnoho divů a znamení. Všichni, kteří přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné. Prodávali všechnen majetek a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval. Každý den zůstávali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a jedli pokrm v radosti a s upřímností srdce, chválili Boha a těšili se všeobecné oblibě. A Pán rozmnožoval den co den počet povoláných ke spáse a církvi.

Úvaha

Jsme svědky prvního Petrova kázání k zástupům a vidíme jeho účinky. Horlivost, nadšení, odvaha, překonávání těžkostí, to jsou charakteristické znaky, které provází sv. Petra při ohlašování evangelia. Petr ohlašuje radostnou zvěst a vyzývá lid k pokání. Prožívá opravdově své povolání. Nežije ho sám pro sebe, ale pro druhé, aby i jiní mohli

poznat pravdu. Církev i dnes potřebuje takové odvážné hlasatele evangelia, potřebuje lidi, z kterých by zářila Kristova tvář. Oči všech se upíraly na Petra a on hlásal. Z pohledu kněze, řeholníka, řeholní sestry či zasvěcené osoby by měla být zjevná Kristova tvář. Tak jako byl Kristus poslán svým Otcem, tak je církev poslána Kristem a skrze církev každý jednotlivec. Sv. Petr to učinil ohlašováním slova, katechezí. Kéž by i dnes mnozí chlapci a děvčata přijali Ježíšovu nabídku k zasvěcenému životu a stali se nástrojem apoštolské lásky a služby.

Chvilé ticha

Prosby

Společně volejme: Pane Ježíši, dej, abychom následovali příklad tvých svatých apoštolů.

Bože, ty jsi skrze svaté apoštoly otevřel cestu lidem mnoha národů; dej, aby všichni poznali tebe, pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.

Společně volejme: Pane Ježíši, dej, abychom následovali příklad tvých svatých apoštolů.

Bože, ty stále povoláváš nové dělníky na svou vinici; povolej i z našich farností v naší zemi ty, kteří by podle vzoru sv. Petra byli ochotni vydávat svědectví o tvé lásce a sloužit ti v bratřích a sestřích.

Společně volejme: Pane Ježíši, dej, abychom následovali příklad tvých svatých apoštolů.

Bože, sv. Petr společně s ostatními apoštoly a s Marií setrval na modlitbách; dej, aby v řeholních komunitách a v komunitách zasvěceného života vzrůstal duch opravdové modlitby a bratrského společenství.

*Společně volejme: **Pane Ježíši, dej, abychom následovali příklad tvých svatých apoštolů.***

Bože, tvůj Syn neúnavně chodil po městech a vesnicích, aby přinesl lidem radostnou zvěst; dej odvahu a nadšení všem, kteří ti slouží v diecézích, řeholích a laických institutech, aby byli ochotni jít kamkoli ohlašovat tvé slovo.

*Společně volejme: **Pane Ježíši, dej, abychom následovali příklad tvých svatých apoštolů.***

Bože, dej, aby ti, které si povoláš, byli lidmi dialogu a porozumění, zakořenění v pravdě a lásce a s velkou touhou zvěstovat všem spásu až na konec světa, podle vzoru tvých svatých apoštolů.

*Společně volejme: **Pane Ježíši, dej, abychom následovali příklad tvých svatých apoštolů.***

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za duchovní povolání na straně 58 nebo jiná vhodná na straně 59–61

***Litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu** (str. 8)*

***Píseň** (vložit vhodnou píseň)*

***Svátostné požehnání** (str. 10)*

***Píseň** (velikonoční nebo mariánská)*

VII.

Výstav Nejsvětější Svátosti Oltární

Píseň (vložit vhodnou píseň)

**Ant.: Stal se služebníkem evangelia
z daru Boží milosti. Aleluja.**

(Žalm 113)

Chvalte, Hospodinovi služebníci,
chvalte jméno Hospodinovo!
Buď velebeno Hospodinovo jméno
nyní i navěky!

**Ant.: Stal se služebníkem evangelia
z daru Boží milosti. Aleluja.**

Od východu slunce až na jeho západ
buď chváleno Hospodinovo jméno!
Povznesen je Hospodin nade všechny národy,
nad nebesa jeho sláva.

**Ant.: Stal se služebníkem evangelia
z daru Boží milosti. Aleluja.**

Kdo je jako Hospodin náš Bůh,
který trůní na výsosti
a shlíží dolů na nebe i na zem?

**Ant.: Stal se služebníkem evangelia
z daru Boží milosti. Aleluja.**

Slabého zdvihá z prachu,
ze smetiště povyšuje chudého,
aby ho posadil vedle knížat,
vedle knížat svého lidu.
Té, která v rodině byla neplodná, dává bydlet
jako šťastné matce dětí.

**Ant.: Stal se služebníkem evangelia
z daru Boží milosti. Aleluja.**

Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému,
jako byla na počátku i nyní vždycky
a na věky věků. Amen.

Čtení Božího slova (Sk 15,6–11)

Sešli se tedy apoštolové a starší, aby tu věc uvážili. Když se dlouho tak a onak rokovalo, vstal Petr a promluvil k apoštolům a starším: „Jak víte, bratři, Bůh už dávno mezi vámi rozhodl, aby pohané uslyšeli slovo evangelia z mých úst, a tak aby přišli k víře. A Bůh, který zná srdce, dosvědčil jim svou přízeň tím, že jim udělil Ducha Svatého právě tak jako nám. Nedělal tedy žádný rozdíl mezi námi a mezi nimi, když jim vírou očistil srdce. Nuže, proč nyní pokoušíte Boha tím, že učedníkům navlékáte chomout, který nedovedli snést ani naši otcové, ani my? Vždyť jsme přesvědčeni, že spásy docházíme milostí Pána Ježíše my stejně jako oni.“

Úvaha

Ježíš je Dobrý pastýř, který zná své ovce. Obětuje za ně svůj život a chce je shromáždit, aby bylo jedno stádo a jeden pastýř. Jako Pastýř nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil. Při poslední večeři nám zanechal příklad, když myl apoštolům nohy. Sv. Petr v dnešním

krátkém úryvku vykonává svou autoritu, kterou dostal v plné míře od Zmrtvýchvstalého Krista. Je to autorita založená na službě a lásce ke všem, podle vzoru Dobrého pastýře. Povolání k zasvěcenému životu je povoláním k službě. Ježíš vytvořil úzké spojení mezi službou, kterou svěřil apoštolům, a mezi posláním: „Kdo vás přijímá, mne přijímá. A kdo přijímá mne, přijímá toho, který mne poslal.“ Povolání a poslání si člověk sám nevymyslel, ale je to sám Ježíš, který dává, svěřuje povolání a poslání. Základem a předpokladem pravosti a plodnosti tohoto poslání je jednota apoštolů s Ježíšem. Modleme se za všechny, kteří spravují, vedou církve, aby svědectvím života a vykonáváním autority podle vzoru sv. Petra byli dobrými koordinátory a podporovateli povolání.

Chvilé ticha

Prosby

Společně volejme: Pamatuj, Pane, na svůj lid.

Pane, nauč všechny křesťany správně se modlit a vytrvale prosit, aby nám tvůj Otec mohl udělit mnohá dobrodiní.

Společně volejme: Pamatuj, Pane, na svůj lid.

Pane, uděl zdraví našemu Svatému otci Benediktovi, všem biskupům, kněžím a zasvěceným osobám a nadále je veď a provázej svým Svatým Duchem.

Společně volejme: Pamatuj, Pane, na svůj lid.

Pane, pomáhej všem, kdo se rozhodli následovat tě v duchu chudoby, čistoty a poslušnosti, aby s radostným srdcem a ve svobodě dětí Božích uskutečňovali své zasvěcení.

Společně volejme: Pamatuj, Pane, na svůj lid.

Pane, prosíme tě za všechny mladé lidi, kteří hledají své povolání, aby se každodenním obrácením obnovovali ve věrnosti tobě, svému vzoru a jedinému cíli.

Společně volejme: Pamatuj, Pane, na svůj lid.

Pane, na přímluvu sv. Petra a všech svatých tě prosíme, upevňuj v povolání všechny, které jsi už povolal, a nadále si povolávej nové spolupracovníky do tvé služby.

Společně volejme: Pamatuj, Pane, na svůj lid.

Modlitba Svatého otce Benedikta XVI. za duchovní povolání na straně 58 nebo jiná vhodná na straně 59–61

Litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu (str. 8)

Píseň (vložit vhodnou píseň)

Svátostné požehnání (str. 10)

Píseň (velikonoční nebo mariánská)

Slovo našich biskupů o povolání

I.

Když jsem jednou navštívil v nemocnici starého kněze, nechal jsem si od něj znovu vyprávět, jak to bylo s jeho kněžstvím. Maminka měla už osm dětí. Byla na Velehradě na pouti a slyšela tam kázání arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana, který tehdy volal: „Matky, dejte nám syny, a my vám dáme kněze.“ Byla to doba po první světové válce, kdy bylo velmi málo kněží. Maminka uměla slyšet Boží hlas i ve volání církve a ochotně řekla ano. Když otěhotněla, vydala se na další pouť, tentokrát na Svatý Hostýn, a tam svěřila Panně Marii dítě, které očekávala: Bude-li to syn, dám ti ho a ty mu vypros povolání ke kněžství. Synovi to nesdělila, ani když se stal knězem. Slyšel to až po letech kněžství a po mamčině smrti od paní, které se maminka tehdy na Hostýně svěřila.

Kolik farností dnes volá po knězi! Věřící jen čekají, co udělá biskup. Chtějí-li kněze, napřed musí budovat zdravé rodiny, kde žije jeden pro druhého a ne každý sám pro sebe. Když bude láska rodičů tak silná, že se nebude bát ani obětí a bude dávat život svým dětem, když je vychová k tomu, aby byli velkorysí, dovedli žít pro druhé a měli tak úzký vztah ke Kristu, že si ho zamilují, tehdy bude naděje, že někoho z nich Pán povolá.

Není možné někoho určovat ani postrkávat ke kněžství, ale potřebné je působivé svědectví rodičů, kteří mají odvahu říci Bohu: Pane, my jsme ochotni přijmout ještě další dítě a vychovat ho pro tebe, kdybys chtěl, aby sis ho mohl povolat. Bůh totiž nemůže volat ke kněžství, když tu nejsou děti. Musí mít koho volat. Bůh sice umí dělat zázraky, umí si vzbudit syny i z kamení, ale máme právo to od něj žádat? Proč má zázrakem nahrazovat naše zanedbání? Bůh čeká, že lidé splní svůj podíl, aby on mohl vyslyšet naše modlitby a velkoryse darovat kněžská povolání.

*Mons. Jan Graubner
arcibiskup olomoucký*

II.

Celá církev, všichni věřící, my všichni si uvědomujeme, nejen při příležitosti světových dnů modliteb za duchovní povolání, svou spoluzodpovědnost za duchovní a zvláště kněžská povolání pro celý Boží lid. Svätý otec nás ve smyslu Ježíšova slova svým poselstvím vyzývá: „Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“ (Mt 9,38) To je první úkol celého křesťanského společenství, které si je vědomo silného Ježíšova příslibu: „O cokoli budete prosit Otce ve jménu mém, dá vám.“ (Jan 16,23) Církev se modlí ve farnosti, v různých společenstvích, v rodinách, v tomto duchu, s touto vírou, zcela opřena o Ježíše, o jeho slovo, o mocnou přítomnost Zmrtvýchvstalého. To je první věc, první úkol, který může naplňovat každý z nás. Zvláště pak nemocní, spojení s Kristovým křížem, mohou zhodnocovat svá utrpení obětováním na tento úmysl církve.

Po tomto začátku je třeba také říci slovo povzbuzení těm, kdo hledají svou životní cestu, pomáhat klíčovému povolání. Není to úkol jen duchovních pastýřů, ale každého křesťana.

Svätý otec nás často všechny vybízí k obnově života ze křtu, z víry, aby naše modlitby a naše slova byly doprovázeny svědectvím života jednotlivců i celého společenství, tak jak to bylo v první církvi: „Hledte, jak se milují... a všichni se k nim chtěli připojit...“ (srov. Sk) Svědectví jednoty ve farnosti, mezi věřícími a pak zvláště bratrské jednoty mezi kněžími a jednoty kněží se svým biskupem je pro vznik a zrání nových povolání velice důležitou skutečností. To není jen psychologická skutečnost, ale „božská“, protože v této jednotě je přítomen Zmrtvýchvstalý, který povolává. „Kde jsou dva nebo tři v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.“ (Mt 18,20)

Mějme proto svůj zrak upřený na Ježíše Zmrtvýchvstalého, který je mocnější než smrt. Neztrácejme naději při pohledu na tolik stínů a bídy dnešní společnosti, ani na slabost svou vlastní či mnoha členů církve. Síla a svatost církve je v přítomnosti „Svatého“ v ní. „Pravda“ je na naší straně. A ta Pravda je všemohoucí.

kardinál Miloslav Vlk

III.

Každý z nás, kdo se účastníme bohoslužeb, přichází do společenství. Nikdo z nás je nezaložil, ale doslova jsme se do něho narodili. Od dětství se rozhlížíme po našich kostelích, cítíme se tu jako doma. Chodíme do kostela samozřejmě. Stojí za to povšimnout si hlouběji a pozorněji toho, že tu tento kostel je dávno přede mnou, bez mé zásluhy, bez mého přičinění. Jsou tu lidé, které ve farnosti dobře znám. Když se o prázdninách, o dovolené nebo z nějakého jiného důvodu ocitnu v jiném kostele a v jiném společenství, cítím se zase „jako doma“. Lidé se tu modlí a říkají podobně jako já „Věřím v Boha“ i „Otče náš“. Bez rozpaků mohu jít i ke svatému přijímání. I když jsem někde na návštěvě, podá mně při liturgii soused ruku a řekne „pokoj s tebou“.

Co pro nás znamená: „Pomni, abys den sváteční světil“? Chodím tedy v neděli do kostela. Ale aby se mohla odehrát mše svatá, tady a kdekoli, je třeba, aby ji sloužil kněz. Jestlipak si dostatečně uvědomujeme, že mše svatá bez kněze není možná? Že bez kněze nikdo nevede farnost, a když, tak jen provizorně? Jen kněz může zpovídat a odpouštět hříchy jménem Božím. Jestlipak si to dostatečně uvědomujeme, když to většinou bereme jako samozřejmé?

Kde se tu bere kněz? Nespádl z nebe. Není tu náhodou. Každý kněz byl kdysi malý chlapec, pak mladík, pak dospělý a každého se někdy nějakým způsobem dotkl vnitřní hlas. Hluboce zatoužil stát se knězem, být jako pan farář nebo dokonce být jako apoštol. Být Kristu nablízku. Být s Ním a žít v Jeho škole. V Jeho silovém poli. Někdy se to vystupňuje při čtení Písma svatého. Ujasní se to v rozhovoru s knězem.

Že jsem na správné cestě, pociťuji vždycky vnitřním pokojem a radostí. V kom se odehrává něco podobného, měl by se svěřit knězi. Ten zná z vlastní zkušenosti, co pak následuje. Vše posléze ujasní zráním a návštěva biskupa. A pak možná bude následovat seminář nebo noviciát v některém řádu. K tomu je třeba moudrého rozhodování a vedení. Na to člověk nestačí sám. Musí se poradit.

A církev mu chce pomoci. Vážíme si každého povolání od Pána Boha. Připojme se k modlitbám. Sám Kristus Pán si to přeje. Nebojme se naslouchat a uslyšet. Nebojme se hledat a nalézat. Nebojme se, že něco ztratíme. Kdo zvolí Krista, toho On nikdy nezklame. Kristus Pán, i my, kdo chodíme do kostela, potřebujeme nové kněze. Komu to Kristus Pán říká „pojď za mnou a následuj mě“? Komu to říká „neboj se – jen věř“?

*Mons. Jiří Paďour OFMCap.
biskup českobudějovický*

IV.

Zmrtvýchvstalý Kristus uložil apoštolům s velkou autoritou, aby získali za učedníky všechny národy. Pohled do Skutků apoštolských a dalších dějin církve v nás probouzí obdiv. Jak vážně vzali toto své poslání! Jak veliké věci skrze ně učinil Pán!

On je však na začátku svého působení vyvolil a povolal k tomu, aby byli s ním. On je získal pro velkorysý Otcův plán spásy. Přivedl je k poznání úžasných Božích tajemství, která bylo nutno sdělovat dál, aby se vlastní srdce nezalklo, neprasklo. Apoštol Jan to vyjádří na začátku svého listu: Co jsme slyšeli, vlastníma očima viděli, bedlivě pozorovali a čeho jsme se vlastníma rukama dotýkali, vám zvěstujeme, abyste i vy měli s námi společenství. Život, který byl u Otce, se nám zjevil. Máme společenství s Otcem a jeho Synem. Pochopili, že ty dary jim byly dány k tomu, aby mohli být užiteční, jak napíše Pavel. Misijní poslání je pro ně přirozeným důsledkem objevu a osobní zkušenosti. Nedají se zastavit ani násilím. Více se přece sluší poslouchat Boha než lidi.

Jakožto Izraelité dobře věděli, jak se přijímá poslání od Boha, který si v dějinách vybíral proroky, jež posílal jako své nástroje, a konal skrze ně veliké spásné činy. Znali i Jonáše, který se stavěl nad daný úkol a nechtěl se podílet na záchraně Ninivských, takže mu Hospodin musel dát pocítit svou moc, aby změnil své smýšlení.

Zdá se, že dnešní církvi v řadě zemí a také u nás chybějí kněží, protože chybí misijní nadšení. Proč?

Jsme nakaženi falešnou tolerancí, která pod respektováním druhých lidí s jejich názory a svobodami schovává vlastní nevíru v jediného Spasitele Krista, mimo něhož není spásy, či sobecký nezájem o osud druhého, když se spokojíme s péčí o svou vlastní spásu? To je ovšem projev nelásky. A bez lásky nemůže být spasen nikdo, vždyť „kdo nemiluje, Boha nikdy nepoznal, protože Bůh je láska“, tvrdí sv. Jan.

Nebo nám chybí silná zkušenost učedníků žijících v důvěrné blízkosti Ježíše, kde by naše srdce rostlo úžasem nad Boží láskou, obdivem jeho velkých skutků, které činí i dnes, a nutností hlásat ze střeš, co jsme slyšeli do ucha, touhou přivést k Ježíši lidi ze svého okolí, jak to dělali apoštolové hned na začátku svého povolání, když k němu přiváděli své bratry?

Spojme tedy své modlitby za nová povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu s prosbami za naši větší víru v Krista, jediného Spasitele, i za lásku k lidem kolem nás a přidejme úsilí o důvěrnější život s Kristem, aby rostla naše zkušenost s Bohem a jeho slovem i touha dělit se o duchovní zkušenost s jinými. Jen tak přispějeme k oživení misijního ducha v církevním společenství a staneme se věrohodnými křesťany. Jen tak splní rodiny své poslání, přijmou děti a připraví je na případné povolání Bohem k zvláštní službě v Církvi. Každá katolická rodina by si měla považovat za velkou čest duchovní povolání svých dětí a nejen se za jejich povolání modlit, ale také je vést tak, aby v případě vyslyšení proseb byly děti schopné říct Bohu k povolání své ano a také je věrně naplňovat.

*Mons. Jan Graubner
arcibiskup olomoucký*

V.

Každý křesťan je povolán také k tomu, aby přijal díl své odpovědnosti za šíření Božího království. Obdařen darem Ducha ve křtu svatém a ve svátosti biřmování je také on poslán, aby se stal nástrojem šíření radostné zvěsti. Hlásat evangelium bylo prvořadým úkolem rodící se církve. Pán sám potvrzoval tuto snahu svým působením a svou milostí. Tak daroval církvi apoštola Pavla a mnohé statečné muže a ženy, kteří vyháněni v době prvních pronásledování se stávali odvážnými spolupracovníky v šíření víry.

Ačkoliv ani dnes nechybí příklady odvážných hlasatelů Božího slova, zvláště tam, kde křesťané znovu trpí a nesou bolesti světa, chce církev povzbuzovat sestry a bratry k velkodušnému postoji lásky vůči všem, kteří ještě nepřilnuli k pravdě evangelia. Činí tak příkladem, modlitbou, ale především životem lásky, kterou žije a rozdává ve svátostném spojení se svým Mistrem a Pánem. Neboť jen ve vztahu lásky se může zrodit odvážná nabídka lidského srdce pro život pro druhé v duchu Pavlova „všem stát se vším“, hlásat evangelium slovem i životem. A protože církev nehlásá sebe, ale Krista Ukřižovaného, dává Pán mnohé příležitosti ke svědectví právě v okamžicích zkoušek a protivenství. „Nestarejte se,“ ujišťuje Ježíš, „Duch Svatý bude v tu chvíli s vámi.“ (srov. Mt 10,19–20)

Přejme si, aby světlé příklady současných misionářů zapalovaly mladá srdce dnešních mužů a žen, laiků i duchovních osob. Ať se ze života věřících neztrácí ona misijní dynamika, která činí život v každém okamžiku věrohodným a otevřeným pro působení Ducha Svatého. Nedopusťme, aby se do našeho duchovního života vkrádal určitý rys hédonismu, který ovlivňuje tolik lidí dneška a ve kterém je víra nahlížena pouze v očekávání toho, co přinese a jak pomůže, a povinnost šířit a vyznávat ji jako by byla záležitostí jiných. Ať z našich rodin, společenství a farností nevymizí touha zvěstovat Krista těm, které potkáváme na cestách svého života. Z této touhy

ať vyrostou nová povolání k radikálnímu a bezvýhradnému sebeobětování pro život v misiích i nové a odvážné podněty evangelizace společnosti, ve kterém žijeme.

*Mons. František Václav Lobkowicz OPraem
biskup ostravsko-opavský*

VI.

Boží povolání dané člověku je jisté a nezvratné. Je to šťastný dar. Jaké štěstí je být povolán! Samozřejmě že Bůh sám jednotlivého člověka povolává a vždy je s tím spjata jistota, že se na člověka obrací s důvěrou. Být Bohem povolán znamená mít jeho důvěru. To je to veliké štěstí. Sv. Pavel podrobně popisuje proces Božího jednání: vyvolence si Bůh nejprve rozlišil, pak je předurčil, a když je předurčil, pak je povolal, a když je povolal, také je ospravedlnil, a když je ospravedlnil, uvádí je do slávy.

Až nás dojímá množství jednotlivých Božích kroků nám v ústrety. Může vůbec někdo z nás někdy říci, že na nás Bůh zapomněl, že o nás už nestojí, že mu už na nás nezáleží? Nikoliv! Žijeme neustále v péči Boží a z jeho důvěry. Je to ale na nás vidět? Je v nás jiskra žhavého zájmu o Boží věc? Mohou mladí lidé, vážně přemýšlející o svém životě, na nás spatřit radost z mimořádné Boží pozornosti vůči nám? Jsou nám přece svěřeny ty nejvznešenější ideály! Ty se nedají skrýt.

Sv. Pavel všem vyvolencům vyjmenovává další nádherná ujištění: Bůh nám daroval svého Syna, tedy to nejdražší, co má. Co jiného a většího a cennějšího můžeme mít a chtít? V jakémkoliv nebezpečí, při pomluvách a jiných nepřátelstvích se vyvolených zastává sám Bůh. A co by mohlo způsobit či kdo by mohl způsobit, aby nás Kristus přestal mít rád? Nic a nikdo! Jsme však s to přesvědčivě říci, že my se nikdy Krista nezřekneme?

V týdnu modliteb za zasvěcená povolání nás, už povolané, sugestivní myšlenky sv. Pavla možná až šlehnou. V době, ve které – zdá se – bereme otázku nových duchovních povolání až příliš na lehkou váhu a o povolání k zasvěcenému životu se s mladými lidmi někdy bojíme nebo stydíme mluvit jasně a zřetelně, snad abychom nevypadali jako „klerikálové“ nebo abychom se někoho až moc nedotkli, šlehnutí svatopavelského meče potřebujeme jako soli!

Kristus, když povolával, váhavě neklíčkoval. Mluvil stručně a výstižně: Pojď za mnou! A oni šli, protože s takovou důvěrou se na ně ještě nikdy nikdo neobrátil. Tentýž Pán se obrátil jednou i na nás. I my jsme šli a stále jdeme, i když třeba klopytáme. Tento Pán by se jistě rád obrátil i na naše mladé přátele. Pomůžeme jim, podpoříme je, povzbudíme je? Dopřejeme i jim účast na nejněžnějších ideálech?

*Mons. Jan Baxant
biskup litoměřický*

VII.

Při úvahách o povolání ke kněžství nebo zasvěcenému životu se objevují různé myšlenky těch, kdo se cítí povoláni, i těch, kdo je sledují. Předpokladem je samozřejmě prostá a čistá víra v Krista Pána.

Vždycky je to prostředí církve, v níž se člověk o Kristu dozvídá a kde hledá odpověď, zda jde o opravdové povolání, nebo jen nápad a hnutí mysli. Snad nikdo nedomyšlí a nemůže domyslet, co vlastně rozhodnutí pro Krista v důsledcích znamená. A tak je nutné vyjasnit si své úmysly, jejich souvislosti a skutečné předpoklady k trvalému zasvěcení.

Často mnoho nadaných a úspěšných studentů ani nenapadne, že by se mohli stát kněžími nebo řeholníky. Leckdo se zase lehce nadchne, jiný se obtížně motá na místě sám se sebou.

Církev má zkušenost.

S uměleckým talentem jdeme do konkurzu. Když tíhneme k pomoci nemocným, jdeme na medicínu. S šikovností rukou jdeme na řemeslo atd.

Když máme zájem o Krista Pána, pojďme ke knězi. Když máme zkušenost s nějakou osobou nebo skupinou, v jejímž středu je Kristus, už jsme blízko.

S vnitřním nepokojem, zda jít nebo nejít cestou zasvěceného života, mám hledat pokojné řešení s knězem nebo řeholní osobou.

Při dlouhodobém zájmu o to, co přináší život z víry, se svěřme knězi. Ptejte se na to, co církev teď žije či v dějinách žila. Co je pravda, co předsudky? Zeptejte se! Udělejme si jasno s někým, kdo tomu rozumí!

Pojďme se modlit! Pán Bůh slyší. Pánu Bohu záleží na tom, abychom se vyznali v Jeho hlasu a ve svém nitru. A ve světě. Nebojme se ptát a v tichu a pokoře si věci s knězem nebo řeholní osobou srovnáme.

Nedějme tolik na to, co kdo o nás říká nebo co si o nás myslí. Snažme se pochopit, co po nás chce Pán Bůh.

*Mons. Jiří Paďour OFMCap.
biskup českobudějovický*

VIII.

Zamysleli jste se už někdy pořádně nad tím, jak velikým darem, jak velikou milostí je víra? Když kolem sebe vidíme, kolik lidí dar víry nemá, měli bychom být hodně vděční za to, že právě my jsme ho dostali.

A ještě mnohem méně je těch, které Bůh volá ke kněžství nebo k životu zasvěcenému slibem čistoty, chudoby a poslušnosti.

Kněz nebo zasvěcená osoba se mohou ptát: Pane, čím jsem si zasloužil, že sis vybral zrovna mne? Vždyť mnozí jsou mnohem lepší než já! Kdo se za mne modlil, že jsem v sobě zaslechl tvůj hlas a měl odvahu říct ano? A kolik lidí mne až dosud provázelo a provází svými modlitbami, abych ti i uprostřed životních zkoušek a těžkostí zůstal věrný, při selháních měl vždy sílu povstat a jít dál a vytrvale usiloval o to, abych byl takový, jakého mne chceš mít? To vše je nezasloužený a nepochopitelný dar! Ale dar vyprošený a vyprošovaný!

Kolik lidí se asi musí modlit a obětovat, aby se objevilo, vyrostlo a dozrálo kněžské nebo řeholní povolání? To je tajemství, to ví jen Bůh. My však dobře víme, jak moc nám chybějí kněží, jak moc potřebujeme nové řeholníky a řeholnice v pestrosti a rozmanitosti jejich obdarování a charismat, aby víra v naší zemi mohla opět rozkvést a zesílit!

A tak se za to modleme, prosme a přinášejme oběti. A čekejme. Když se zrno zaseje, také se musí čekat, než přijdou žně a bohatá úroda. Dá Bůh, že i u nás taková duchovní úroda zase přijde. A třeba to ani nebude tak dlouho trvat, když budeme v modlitbách a obětech věrní a vytrvalí.

*Mons. František Radkovský
biskup plzeňský*

IX.

Schopnost pěstovat duchovní povolání považuje papež Benedikt XVI. za určující znak vitality církve. Nepřehlédněme, že téměř každá papežova encyklika nebo jiná forma poselství končí prosebným pohledem k Matce Boží, která je největší ženou Ducha a doslova ztělesněním dokonalého duchovního povolání.

Ve chvíli zvěstování nás všechny Maria učí, jak si osvojit základní postoje modlitby: Maria je schopna uslyšet Boží hlas, je oslovitelná pro Boha. Přemýšlí o Božím slově v hloubi srdce. Vede i dialog s Bohem, nebojí se klást otázky tam, kde plně nerozumí. A konečně vyslovuje bezvýhradný a ochotný souhlas s Boží vůlí, i když je pro ni tato vůle velkou neznámou.

Ptáme se sami sebe, kolik naší modlitbě chybí této Mariiny kvality, odhodlanosti, důvěry a naprosté vydanosti Bohu. Bůh ponechává navždy Marii to, co bychom mohli nazvat privilegiem mateřského srdce.

Srdce matky je Tvůrcem vybaveno citlivou vnímavostí na potřeby všech dětí. Mariino srdce je schopno svou láskou a péčí doslova připravit zázrak. Stejně dnes jako tenkrát v Káni Galilejské. Naše prosby a potřeby usměrňuje k srdci svého Syna způsobem tak dokonalým, milujícím a naléhavým, jak bychom to my sami nikdy nedokázali. I dnes vidí Maria, kde všude se jejím dětem „nedostává vína“, vnímá i nedostatek povolání v církvi. Tento zázrak nekoná sama. Vykoná jej její Syn svou božskou mocí. Ale ona se na tom významně a neodolatelně podílí. A je to i Maria, která v tomto ději zapojuje a „úkoluje“ všechny ostatní. Zázrak má nastat za spoluúčasti všech. To je vyjádřeno větou: „Učinite, co vám řekne.“ Pane, jak dlouho lze prodlévat ve slovech tvého útěšného příslibu, že budeme-li prosit o dělníky pro tvou žeň, ty je opravdu pošleš?

Můžeme mít silnější záruku splněného slibu, než je Boží Slovo artikulované tak jasně přímo z tvých úst? Ale ty také říkáš: „Stane se vám podle vaší víry...“ Pane, prosíme, pomoz i našim tak často unaveným srdcím, aby naše víra mohla mít podíl i na zázraku vzniku a růstu daru povolání také v našem národě, v našich rodinách a v každém prostředí, kde tvá církev naplňuje své poslání.

*Mons. Josef Hrdlička
pomocný biskup olomoucký*

Tématické úvahy o povolání

První dvě povolání v následování Krista

V první kapitole evangelia sv. Jana se hovoří o tom, jak Ježíš povolává své první učedníky: *»Na druhý den zase Jan stál se dvěma ze svých učedníků. Pohlédl na Ježíše, jak jde kolem, a řekl: „Hle, beránek Boží!“ Ti dva učedníci slyšeli, co říká, a šli za Ježíšem. Ježíš se obrátil a viděl, že jsou za ním. Zeptal se jich: „Co byste chtěli?“ Odpověděli mu: „Rabbi“ – to přeloženo znamená Mistře – „kde bydlíš?“ Řekl jim: „Pojďte a uvidíte!“ Šli tedy, viděli, kde bydlí, a ten den zůstali u něho; bylo kolem čtyř hodin odpoledne.«* (Jan 1,35–39)

Možná, že ti první dva byli nesmělí, styděli se, neodvážili se představit Ježíši přímo a projevit mu své touhy a pohnutky.

Ježíš se obrátil. Udělal to, co je vlastní Bohu: učinil první krok, aby se mohl potkat s člověkem. Ježíš vždy vychází vstříc těm, kteří se touží s ním setkat. Povolání není naší iniciativou. Bůh činí vše pro to, aby nám toto setkání ulehčil.

Sv. Augustin nám k tomu říká: *„My bychom se nikdy nemohli potkat s Bohem a poznat jeho plány, které má on s námi, pokud by se nám on nepostavil do naší cesty a tak nám umožnil setkat se s ním.“*

Když se vydáváme na cestu hledání a poznávání toho, co od nás chce Bůh, nikdy se nevydáváme za někým, kdo se před námi skrývá. Jdeme vstříc Dobrodinci, který nás očekává a vychází nám vstříc, aby nás vyslechl a vytvořil s námi společenství na cestě. Tato jistota nás má povzbudit k tomu, abychom vykročili.

Zeptal se jich: „Co byste chtěli?“ To je základní otázka. Co je to, co skutečně hledáš? Hledáš nějakého vznešeného šéfa, u kterého zbohatneš a zazáříš spolu s ním? Nebo snad vojenského vůdce, který tě dovede k vítězstvím v různých bitvách? Anebo hledáš Boží vůli, a proto hledáš Ježíše, duchovního Učitele, který ti ukáže jistou

cestu ke svatosti a ke spáse? Co skutečně hledáš? Je velmi důležité si zodpovědět tuto otázku, kterou mi klade sám Bůh.

Co v životě hledám? Jistotu? Dobře, ale to samo o sobě nestačí. Spokojený život bez velkých nebezpečí? To také není špatné, ale také je to trochu málo. Existuje jiný, konečný cíl, po kterém bychom měli toužit. To, co mám hledat ve svém životě, je něco, co naplní mé věčné horizonty. Co tedy hledáš?

„*Mistře, kde bydlíš?*“ V Izraeli nazývali mistrem toho, kdo vyučoval duchovní moudrosti a vedl ke svatosti. Tím, že ho učedníci nazývají mistrem, mu dávají najevo, že ho chtějí následovat jako svého učitele, který je přivede ke spáse.

Bylo kolem čtyř hodin odpoledne. Tato slova hovoří o tom, že ten, kdo vypráví tuto událost, byl jejím svědkem. Sv. Jan to napsal určitě až v době, kdy byl velmi starý. Přešly mnohé roky, ale tento moment mu zůstal tak hluboko vrytý do paměti, že by asi také dokázal ukázat prstem na skálu, na které stál, když se potkal s Ježíšem. A to proto, že od tohoto setkání nabral jeho život jiný směr, ale především jiný smysl. Od této chvíle, od čtvrté hodiny jednoho jarního dne v Galileji, když poznal svoje povolání, se jeho život kompletně změnil.

V momentě, kdy se někdo rozhodne následovat Krista, jako by se jeho život rozdělil na dvě části: *předtím* a *potom*. A bezesporu bude děkovat Pánu za tu „čtvrtou hodinu odpoledne“, kdy si ho Pán povolal, aby byl jeho spolupracovníkem.

Povolání – darování se Bohu a jeho plánům – jistota štěstí

Slovo povolání je velmi blízké slovu povolení. U slova povolení cítíme něco pozitivního, radostného, protože se nám splnilo to, co jsme chtěli, dosáhli jsme povolení. A to může znamenat povolit v něčem, tedy odpočinout si.

Co mají společného tato slova? I v jednom i v druhém případě by měl člověk pociťovat štěstí a pokoj. V křesťanském povolání tento pokoj a radost přichází s darováním se. V každém povolání, ať už ke kněžství, k manželství nebo k zasvěcenému životu, budeme šťastní tehdy, když se staneme darem.

V čem spočívá mé darování se? Je to něco, co se uskutečňuje krok za krokem. Tak jako to říkají fotbalisté: „Jestli chceš vyhrát zápas, musíš sledovat krok za krokem.“ Darování už začíná v rodině. Mám zájem o sourozence, o rodiče... Mám zájem o studium, o spolužáky. Mám zájem o práci a spolupracovníky a dávám se do toho celým srdcem. V modlitbě se dávám plně Bohu a nechám se jím vést. Mnozí mladí lidé se účastní mládežnických misí v různých koutech světa. Všichni se vracejí šťastní, že mohli pracovat pro Krista, že se mohli darovat v této službě.

Dnes často zaznívá otázka: jak, kde a kdy Ježíš povolává? Krásnou odpověď nám dala bl. Matka Tereza z Kalkaty: „Bůh k nám promlouvá v tichu našeho srdce. Jestliže žijeme v přítomnosti Boží, v modlitbě a tichu, tehdy Bůh promlouvá. V modlitbě zjistíš, že bez něho nemůžeš být šťastný. A právě tehdy, kdy poznáš, že bez něho jsi prázdný, tehdy tě on může naplnit.“

Bůh k nám promlouvá skrze lidi, kteří žijí v naší blízkosti. Hovoří k nám skrze naše okolí. My lidé jsme byli stvořeni z lásky a pro lásku. Byli jsme stvořeni k oslavě Boží. Sv. Pavel o tom hovoří na Areopagu: „*V něm totiž žijeme, hýbáme se a jsme.*“ (Sk 17,28)

Co je jeden život v dvoutisícileté existenci církve? Zdánlivě nic. Ale přece: Pán chce, abych spolupracoval na jeho plánu spásy, aby mu patřil můj život. Pán stále volá člověka ke spolupráci, ale my jsme velmi často plní všelijakých jiných věcí, jsme plní sebe a nedokážeme naslouchat. Jestli ho chceme zaslechnout, je třeba se zastavit především v modlitbě.

Bl. Matka Tereza říká: „Je pravda, že Boží láska je výjimečná. Když pohlédneme na kříž, uvidíme, jak nás Bůh miluje. Když

pohlédneme na svatostánek, poznáváme, jak nás Bůh miluje ještě dnes. Proto je důležité zůstat v tichu s Pánem, abychom mohli být naplněni radostí, kterou může dát pouze on.“ A pokračuje: „Snažte se konat pravidelnou adoraci ve svém životě. Bůh tě volá vlastním jménem. Řekl ti: ‚Jsi můj.‘“

Když si uvědomím tuto lásku ke mně, nemůžu neopovědět. Nejsme tu jen proto, abychom zaplnili nějaké místo, abychom byli číslem. Bůh nám svěřil poslání. Jistý kněz kdysi řekl: „Když se zahledíme na Boha, když ho cítíme ve své blízkosti, máme dvě možnosti: buď se k němu přiblížíme a budeme mít účast na jeho životě a jeho oběti, anebo zůstaneme na místě.“ Nebojme se přiblížit k Bohu, nebojme se darovat mu svůj život, který mu tak či onak patří. Nemějme strach darovat se mu ve službě. Bůh nám ničím nezůstane dlužný. On vrací stonásobně a jedině on nás může učinit dokonale šťastnými. Nečekejme na „potom“. Darujme se mu teď, v tuto chvíli, aby nás už teď naplnil svou láskou.

Ježíšovo pozvání

Skočit do rozbouřeného moře, nebo raději ne?

Don Bosko říkával svým chlapcům velmi pěknou pravdu: „Duše člověka, která věří Bohu, je jako ptáče, které si zpívá, i když se mu pod nohama chvěje větev. Ví totiž, že má křídla.“ Člověk, který věří nejen v Boha, ale věří i Bohu, objevuje ve svém srdci úžasnou odvahu a sílu. Dokáže Bohu říci „ano“, a to i tehdy, když cítí, že to od něho žádá zanechat pevnou půdu pod nohama, opustit dosavadní jistoty, a volá ho, aby vykročil do neznáma a nejistoty. Ví totiž, že je v Božích rukou.

Podobá se sv. Petru, který bezpečně kráčí po rozbouřeném moři. Ježíš ho zavolal: „Pojď za mnou!“ On tedy směle vykročil z lodky na rozbouřenou mořskou hladinu. Pohled na Krista ho naplňoval

odvahou, nadlehčoval ho. Osoba milovaného Učitele ho přitahovala mnohem víc než gravitační síla ke dnu moře.

Když však odvrátil svůj pohled od Pána a ztratil s ním kontakt, začal se ohlížet okolo sebe, všimnout si rozbouřených vln a větru a ulekl se. Začal se topit a vysloužil si od Pána výtku: „Ty malověrný, proč jsi pochyboval?“

Učitel jako by touto událostí řekl svému žákovi: „Petře, pokud dokážeš kráčet dopředu s očima upřenýma na mne, obstojíš. Překonáš i krizové momenty. Víra ti dá křídla a ty se nepotopíš ani během těchto životních bouřek, které budoucnost přivane.“

Člověk, který činí životní rozhodnutí, ať už vstupuje do manželství, skládá věčné sliby v nějakém řádu, přijímá kněžské svěcení nebo se zavazuje jiným způsobem k něčemu navždy a ne pouze na zkoušku, může cítit, že vystupuje jakoby z bezpečné lodky do tajemného moře. Zanechává domov. Opouští starý způsob života, kde se cítil jistý a v bezpečí, a vstupuje do něčeho neznámého. To všechno v člověku někdy vyvolává strach a pokušení neustále odsouvat svoji životní volbu.

Dokument *Nové povolání pro novou Evropu* nás znepokojuje zprávou, že v Evropě vznikl jakoby nový antropologický model – „člověk bez povolání“. Pohled na „člověka bez povolání“ je smutný. Bloudí po světě; má strach z budoucnosti; bojí se klást si velké cíle a připadá si na tomto světě nadbytečný; nevěří, že i díky němu se může stát svět lepším. Ptá se: Vyplatí se k něčemu zavázat navždy? Není to příliš velký hazard definitivně se pro něco rozhodnout?

Na základě evangelia mu můžeme odpovědět: Ano, je velký nesmysl zavázat se k něčemu, jestli jsi napřed nezaslechl Boží výzvu, tak jako Petr. Jestli jsi nezachytil jeho jemnou výzvu: „Pojď za mnou, právě tímto způsobem.“ Rovněž by bylo ukázkovou hloupostí, ne-li přímo sebevraždou, odpovědět sice kladně na Boží volání, ale chtít ho plnit bez víry, bez kontaktu s ním, bez pohledu upřeného na něho.

Mnoho převážně mladých lidí, si zvyklo přešlapovat nerozhodně na místě na své životní křižovatce. Vyprošujme dnes těmto mladým lidem především tři věci: Vnímavost k Božímu hlasu, která jim pomůže pochopit, kam je Bůh konkrétně volá. Odvahu vykročit za tímto hlasem, i když se to může zdát, že vcházejí do širokého, tajemného a neznámého moře. A nakonec prosme za to, aby nezapomněli na Petrovu zkušenost z evangelia, která zní: Vykročit na moře je nerozvážné, dokonce se může podobat sebevraždě. Když to však člověk učiní na Ježíšovo pozvání a s vírou, život se změní na úžasné dobrodružství.

„Oni hned zanechali sítě a šli za ním“

(Mt 4,18–22)

Stojí před námi radikální rozhodnutí dvou bratří „zanechat sítě“ pro Ježíše. Ale co vlastně znamená zanechat sítě?

Každý z nás má „své sítě“, kterých se stále držíme, staráme se o ně, opravujeme je, vracíme se k nim, cítíme se na nich závislí. Držet si své sítě můžeme i tehdy, když sice dáme Bohu všechno, ale hned si najdeme důvod si také něco ponechat. A tak ten, kdo se neustále bojí všechno zanechat pro Ježíše, nikdy neučiní dobré rozhodnutí.

Někteří se rozhodují pro službu Bohu, který je svatý, trpělivý, milosrdný, ale který též prosí člověka o upřímnost a pravdivost v srdci. Náš Bůh se totiž nepřizpůsobuje a nedělí se o oltář s jinými bohy (srov. 1 Sam 5,1–10).

Starozákonní Židé tomuto Bohu přinášeli různé druhy obětí. Nejvyšší z nich byla oběť celopalu, to znamená, že všechno se muselo během oběti spálit a nic z ní nesmělo zůstat. I tuto oběť dokázal člověk poskvřnit a Bůh ho musel upozornit na falešné oběti, které byly v Božích očích pouze přetvářkou.

Proto i ten, kdo se rozhoduje pro službu Bohu v kněžství či zasvěceném životě, musí se stát skutečnou „obětí celopalů“, ve které se Bohu celý odevzdá, se vším, co má. Jinak by jeho služba a oběť byly pouze přetvářkou. Bůh je na člověka náročný a člověk se mnohdy této náročnosti bojí. Proto je potřebné se modlit za ty, které Pán oslovil, aby dokázali být ve svém rozhodnutí pro Něho nejen odvážní, ale i radikální a vytrvalí.

Každé povolání je jedinečné

Bůh je ten, kdo volá...

Každé povolání je tajemstvím Božího vyvolení, protože Bůh je ten, kdo povolává, který přichází s iniciativou. Každé povolání je tajemství, které nás přesahuje. Výzva přichází shora. Povolává nás Kristus: „Ne vy jste si vyvolili mě, ale já jsem si vyvolil vás.“ (Jan 15,16)

Tato skutečnost nás přivádí k zamyšlení nad tím, jak úžasnou důvěru vkládá Bůh do člověka a co může v mladém člověku způsobit jeho milost, jestli odpoví na toto zavolání.

Všichni jsme voláni...

Povolání je věcí lásky, a protože Bůh nekonečně miluje všechny lidi, také proto všechny povolává. Bylo by tudíž nesprávné myslet si, že někteří jsou povoláni a jiní ne. Každý člověk je povolán realizovat plán, který s ním Bůh má. Každá lidská bytost je nositelem povolání. Každého z nás Bůh zve, abychom v Božím lidu zaujali určité místo, abychom spolupracovali na určitém poslání – misii, abychom měli účast na díle stvoření.

Proto je v Božím plánu každý nenahraditelný a každý je jedinečný. Ježíš jasně říká, že každou svou ovečku volá jménem. Povolání je něco velmi osobního. Něco, co se odehrává mezi člověkem a Bohem a co je nasměřované k dobru celého lidstva. Každé povolání, které nám Bůh svěřuje, je povoláním ke službě. Je výzvou k sebedarování. Na díle vykoupění spolupracují pouze ti, kteří se umějí obětovat.

Bůh čeká na naši odpověď...

Nakolik je povolání darem lásky, natolik Bůh žádného člověka nenutí odpovědět. Nechává nám svobodu. Není možné nikoho přinutit, aby miloval. Není správné si myslet, že Bůh mě bude pronásledovat, jestli nepřijmu jeho pozvání. Je však potřebné pochopit, že je to pozvání lásky.

Není možné, aby člověk, který se cítí být milován, neodpověděl na lásku láskou. Pro toho, kdo chce slyšet Boží volání, kdo se chce přesvědčit o tom, že je milován, je potřebné, aby věnoval dostatek času modlitbě a budování vztahu s Bohem. V modlitbě poznáváme, že jsme milováni, poznáváme Boží plán s námi a v modlitbě můžeme dát svobodnou odpověď na Boží volání.

Boží volání je nenásilné...

Bůh nám dává různé návrhy. Skrze potřeby doby nám svěřuje naše poslání. Očekává od nás, že budeme vnímaví na potřeby naší doby. Nečekejme na absolutní jistotu s tím, že teprve potom dáme odpověď. Možná bychom čekali příliš dlouho a tato jistota by možná ani nikdy nepřišla. Abychom mohli dát správnou odpověď na Boží volání, stačí nám morální jistota, touha po Bohu a po darování se. A znakem pravosti povolání je i radost z něho.

Bůh zůstává s těmi, které povolal...

Bůh nejenže volá, ale těm, které povolal, také věrně pomáhá. On dává svou milost těm, kdo o ni prosí. On dává svou milost k poznání, k rozhodnutí a k věrnosti v odpovědi, kterou chceme dát a to i přes všechny těžkosti a neúspěchy. Bůh neodvolává to, co dal. On dává svou milost s konečnou platností. „Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.“ O této přítomnosti v našem povolání musíme svědčit. Aby bylo v našem životě zjevné, že odpověď na Boží volání je cestou ke štěstí a že se vyplatí Bohu odpovědět, protože Bůh je věrný.

Kněz s autoritou Boha

(Sk 15,1-21)

Mezi jevy, které v posledních letech hýbou naší společností, je bourání hranic, nejen těch mezi státy, ale i těch, které rozlišují lidi na rodiče a děti, politiky a občany, kněze a věřící lid, učitele a žáky a podobně. Žijeme v době, ve které se slovo *autorita* stává a namnoze už stalo nepohodlným. Dnešní doba se vyznačuje krizí autority. Tato krize nastala, protože člověk nevyužívá, anebo naopak zneužívá autoritu, kterou dostal od Boha.

Velmi krásným příkladem zřeknutí se autority je příběh Eliáše. Tento prorok nechal na Boží příkaz zahubit všechny Baalovy kněze. Ale když se dozvěděl, že královna Jezabel se chce za to pomstít, utekl před ní ze strachu před smrtí. Zapomněl, že obdržel autoritu od Boha, a Jezabel se tím podařilo přerušit působení Božího Ducha v Eliášovi. On trpěl a lid, který měl vést k Bohu, zůstal bez ochrany. Když si na chvíli sedl, aby si odpočinul, Bůh mu položil otázku: „*Co tu chceš, Eliáši?*“ (1 Král 19,9) Eliáš tu totiž neměl být. Měl poslání a měl ho dokončit. Ale měl strach. Bůh si tedy povolal jiné lidi a oni dokončili jeho plán.

A to se může stát každému, kdo moudře nevyužívá Boží autoritu, která je mu svěřena na základě jeho postavení, ať už jako kněze nebo jako otce, matky, učitele, světských představených, řeholních představených a podobně. Bůh nemůže naplno působit v životě člověka, který se vzdal Boží autority v sobě. Když se totiž pán domu zřekne autority, ať už ze strachu nebo z lhostejnosti, netrpí jen on, ale i všichni, kterým měl zprostředkovat na základě Božího vyvolení jeho poselství.

Naopak v 15. kapitole Skutků apoštolů je zachycena situace, v níž si jsou nositelé Boží autority vědomi svého poslání, a proto si pevně drží svoji pozici. Jde o spor mezi dvěma skupinami křesťanů. Jedni tvrdí, že pohané přijímající křesťanskou víru musí být nejdříve

obřezání podle Mojžíšova zákona. Druhá skupina zastává názor, že obřízka v tomto případě není potřebná.

V této situaci promluvil Petr mocí autority, kterou mu Bůh svěřil. Právě on dosvědčil slovy, že si ho Bůh vyvolil, aby z jeho úst bylo hlásáno evangelium i pohanům. Přidal se na stranu těch, kteří byli proti obřízce. Petrova slova potom ještě potvrdil apoštol Pavel, Barnabáš a Jakub. Všimněme si, že každý z nich byl též osobně Bohem vyvolen do této služby zvěstování evangelia.

Vidíme tedy, že i v novozákonním kněžství, do kterého si Bůh povolává, koho on sám chce, je přítomná autorita, svěřená konkrétní osobě. Jestli chce člověk dobře plnit kněžské poslání, musí mít vědomí, že Bůh mu tuto autoritu svěřil.

Toto pozvání však nemá vést k nadřazenosti nad ostatními, ale ještě k větší zodpovědnosti při plnění kněžského poslání. Pyšný člověk totiž, i napříč vyvolení samotným Bohem, brzdí působení Božího Ducha na ty, kteří jsou mu svěřeni, neboť je vnímán jako ten, kdo si autoritu vynucuje. Cílem vlastnění Boží autority není ukázat svou sílu a moc, ale pomoc lidem lépe poznat Boha.

Boží vůle s každým člověkem je, abychom byli pro sebe navzájem požehnáním. To však vyžaduje být otevřeným pro působení Ducha Svátého, který nás chce vést cestou poslušnosti na jedné straně a moudrým vykonáváním svého úřadu na straně druhé.

Modlitby za duchovní povolání

MODLITBA SVATÉHO OTCE BENEDIKTA XVI. ZA POVOLÁNÍ KE KNĚŽSTVÍ A K ZASVĚCENÉMU ŽIVOTU

Otče, dej, ať mezi křesťany povstanou
četná a svatá kněžská povolání,
která by udržovala živou víru
a střežila převzácnou památku tvého Syna
prostřednictvím kázání slova
a udílením svátostí,
jimiž, Otče, ustavičně obnovuješ své věřící.

Daruj nám svaté služebníky tvého oltáře,
kteří budou pozornými a zapálenými strážci Eucharistie,
která je svátostí Kristova největšího daru
pro vykoupení světa.

Povolej služebníky tvého milosrdenství,
kteří by prostřednictvím svátosti smíření
rozdávali lidem radost z tvého odpuštění.

Dej, Otče, ať církev s radostí přijímá
četné inspirace Ducha tvého Syna,
ať v učenlivosti vůči jeho ponaučením
pečuje o povolání ke kněžství
a k zasvěcenému životu.

Pomáhej biskupům, kněžím, jáhnům,
zasvěceným osobám i všem pokřtěným křesťanům,
aby věrně naplňovali své poslání
ve službě evangeliu.

O to prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Maria, Královno apoštolů, oroduj za nás!

MODLITBA JANA PAVLA II. ZA APOŠTOLY TŘETÍHO TISÍCILETÍ

Otče svatý, pohled na dnešní lidstvo,
jehož život je ještě silně poznamenán
nenávistí, násilím a útlakem,
ale žízeň po spravedlnosti, pravdě a milosti
znovu nachází místo v mnoha srdcích,
jež očekávají toho, kdo jim přinese spásu,
kterou jsi uskutečnil skrze svého Syna Ježíše.

Je třeba odvážných hlasatelů evangelia
a velkorysých služebníků trpícího lidstva.
Prosíme tě, pošli své církvi svaté kněze,
kteří by posvěcovali tvůj lid
skrze prostředky tvé milosti.

Pošli mnoho zasvěcených mužů a žen,
kteří by ukazovali tvou svatost uprostřed světa.
Pošli na svou vinici svaté dělníky,
kteří by pracovali s horlivou láskou
a vedeni tvým Svatým Duchem
přinášeli Kristovu spásu až na konec země.

Amen.

MODLITBA PAVLA VI. ZA NOVÉ APOŠTOLY

Pane Ježíši, povolal jsi své apoštoly, aby se stali rybáři lidí.
Přiváděj k sobě i dnes horlivé a ušlechtilé muže
a učiň z nich své učedníky.

Vlož do jejich duší svou touhu po vykoupení všeho lidstva,
s níž denně obnovuješ na našich oltářích obět kříže.

Pane, „jenž stále žiješ a přimlouváš se za nás“,
otevři jim všechny kraje,
kde tolik lidí usilovně hledá světlo pravdy a teplo lásky.
Ať poslušni tvého povolání pokračují v tvém díle spásy na zemi,
vytvářejí tvé tajemné tělo, to je církvev,
a stanou se solí země a světlem světa.

Pane, dej také mnoha ženám účast na povolání,
které pramení z tvé lásky.
Ať jsou čisté a velkodušné.
Dej jim touhu po dokonalosti, k níž vybízí evangelium,
a přiveď je k tomu, aby se ze všech sil a s celou vroucností své lásky
daly do služeb církve a trpících a nemocných lidí.

Amen.

MODLITBA JANA PAVLA II. ZA MLADÉ LIDI, KTEŘÍ HLEDAJÍ SVÉ POVOLÁNÍ

Ježíši, Synu Boží, v němž přebývá plnost božství,
ty voláš všechny pokřtěné, aby „zajeli na hlubinu“
a šli cestou svatosti.

Vzbuď v srdcích mladých lidí touhu být
v dnešním světě svědky moci tvé lásky.
Naplň je svým Duchem odvahy a rozvážnosti,
aby byli schopni odhalit plnou pravdu
o sobě a o svém povolání.

Náš Spasiteli, poslaný Otcem zjevit nám milosrdnou lásku,
dej své církvi dar mladých lidí připravených zajet na hlubinu,
aby byli mezi bratry projevem tvé přítomnosti,
která obnovuje a zachraňuje.

Svatá Panno Maria, Matko Spasitelova,
spolehlivá průvodkyně na cestě k Bohu a k bližnímu,
ty, která jsi uchovávala jeho slovo ve svém srdci,
podpírej svou mateřskou přímluvou rodiny a církevní společenství,
aby pomáhaly mladým a dospívajícím lidem
odpovědět velkomyslně na Pánovo volání.

Amen.

Přímluvy ke mši svatě

I.

Milí bratři a sestry, jednomyslně a s důvěrou se obraťme v modlitbě k Bohu, svému Otci, aby jeho milost stále obnovovala církev a působila změnu v lidech:

Pane, smiluj se!

- Modleme se, aby v církvi nikdy nechyběli ti, kdo by v kněžské službě pracovali oddaně a s láskou na posvěcování Božího lidu.
- Modleme se, aby v žádné křesťanské obci nechyběl pastýř, který by hlásal evangelium, slavil eucharistii, vyučoval ve víře a posiloval trpící.
- Modleme se, aby mladí muži, kteří cítí volání k zasvěcenému životu, měli sílu překonat překážky a s radostí následovali Krista chudého a poslušného.
- Modleme se, aby mladé dívky, které jsou Bohem povolány, pocítily radost z toho, že se zcela zasvětily Kristově lásce životem v rozjímání a ve skutcích lásky.
- Modleme se, aby bylo dostatek poslů evangelia, kteří by hlásali Krista těm, kdo ho ještě neznají.

Přijmi, Pane, prosby své církve a tvé milosrdenství ať nám dá, v co se pro své nepatrné zásluhy ani neodvažujeme doufat. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

II.

Láska Krista, Dobrého pastýře, přesahuje naše chápání. S důvěrou mu předložme své prosby:

Pane, smiluj se!

- Pane Ježíši, plný lásky a smilování, odpusť své církvi její slabost a dej jí sílu, aby vydávala opravdové svědectví tvé lásky.
- Vlož do srdcí svých vyvolených touhu po hlásání evangelia a pošli nové dělníky na svou vinici.
- Učiň, ať stále hlouběji pronikáme k poznání tvé lásky, kterou nám projevuješ svou přítomností v eucharistii.
- Dej nám milost, abychom se dovedli ztišit a naslouchat tvému hlasu.
- Učiň z našich rodin společenství křesťanského života, schopná přijmout a doprovázet růst povolání k duchovnímu stavu.
- Otevři srdce všech hlasatelů evangelia ke vzájemné spolupráci pro sdělování radostné zvěsti.
- Pomáhej nám všem, abychom hlásali evangelium nejen slovy, ale především životem, a abychom dovedli rozpoznat potřeby doby a přijmout nové úkoly.

Pane, ty víš, co potřebujeme, smiluj se tedy a dej nám hojnost svých darů. Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

III.

Z celé duše a z celého srdce všichni volejme k Pánu:

Pane, smiluj se!

- Daruj své církvi pokoj a jednotu.
- Žehnej našemu papeži i všem biskupům.
- Veď teology a zpovědníky svým Svatým Duchem.
- Žehnej všem bohoslovcům a jejich učitelům.
- Posiluj nás svou milostí, aby farnosti byly společenstvími žitého evangelia.
- Posiluj rodiny, aby vytvářely dobré podmínky pro vznik a růst nových povolání k duchovnímu životu.
- Naplň svou milostí všechny, kdo se ti zasvětili.
- Dej, aby řeholní společenství vyzařovala do světa Kristova Ducha.
- Povzbud' trpící a opuštěné lidi a dej, aby našli u křesťanů pochopení a pomoc.
- Dej, aby ti, kteří se vyčerpali prací pro evangelium, dosáhli slávy Království.

Bože, ty můžeš učinit mnohem víc, než oč prosíme. Buď tobě sláva v církvi skrze Ježíše Krista po všechny věky. Amen.

IV.

Prosme společně Pána o jeho dary a volejme:

Pane, smiluj se!

- Prosme za naši víru, aby ji Pán udržel v čistotě.
- Prosme za naši lásku, aby byla znamením Boží lásky k lidem.
- Prosme za naši církev, aby ji Pán dovedl k jednotě.
- Prosme za našeho papeže Benedikta XVI., aby ho Pán vedl svým Svatým Duchem.
- Prosme za naše biskupy, kněze a jáhny, aby jim Pán dal vytrvalost a horlivost.
- Prosme za všechny věřící, aby vydávali svědectví evangeliu každodenní prací.
- Prosme za zasvěcené osoby, aby kontemplací nacházeli poznání Krista, svým životem rostli do jeho podoby, misijním úsilím šířili evangelium do světa a milosrdnou láskou pomáhali trpícím.
- Prosme za ty, kdo hledají svou životní cestu, aby u křesťanů našli pomoc.
- Prosme za rodiny, aby byly dobrým prostředím pro rozvoj povolání k zasvěcenému životu.

Pane, víme, že bez tebe nemůžeme nic učinit. Děkujeme ti za to, že se za nás u Otce stále přimlouváš, a chceme tě chválit na věky věků. Amen.

V.

Bůh je náš Otec, který ví, co potřebujeme. S důvěrou mu předložme své prosby:

Pane, smiluj se!

- Nebeský Otče, dej všem věřícím ducha odpovědnosti za církev a svět.
- Nebeský Otče, dej, ať si uvědomujeme starost církve o evangelizaci světa.
- Nebeský Otče, dej, ať začneme především u sebe a své rodiny.
- Nebeský Otče, dej, ať mladí lidé mohou číst evangelium z našeho všedního života.
- Nebeský Otče, dej, ať čerpáme denní sílu ke křesťanskému životu v setkání s tebou ve čtení Písma, v modlitbě a kontemplaci.
- Nebeský Otče, dej, ať při slavení eucharistie nepropadneme pocitu zevšednění.
- Nebeský Otče, dej, ať neoslabujeme účinky svátostí nevnímavostí srdce.

Otče nebeský, tys poslal svého Jednorozeného, aby žil náš lidský život a vydal se za nás na kříži. Tvůj Syn Ježíš posílá i nás do celého světa, abychom zvali nové bratry a sestry do tvého Království. Povolj dostatek dělníků pro tento úkol, buď s námi, kteří už jdeme za tvým hlasem a posiluj nás na cestě, abychom vydávali dobré svědectví. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Křížová cesta za kněze

ÚVOD

Pane, pokorně tě prosíme o milost, abychom na této křížové cestě, kterou obětujeme za naše kněze a bohoslovce, ještě lépe poznali velikost kněžského povolání. Abychom se vytrvaleji dovedli modlit za všechny, které jsi povolal ke své službě, abychom jim účinněji pomáhali – pokud je to v našich silách – na jejich cestě ke spáse duší.

I. zastavení JEŽÍŠ ODSOUZEN NA SMRT

Celý život se Spasitel připravoval na velekněžskou oběť na kříži. Nyní přichází z Boží vůle poslední výzva k ní, tvrdými slovy nespravedlivého rozsudku Pilátova. A přece v ní Kristus vidí vůli Otcovu.

Oč laskavěji povolává nyní Bůh své kněze. Hovoří k jejich duši dobrotivě a otcovsky, volaje, aby se stali spolupracovníky Kristovými při výstavbě Božího království na zemi. Dopouští ovšem i těžké zkoušky a kříž se pozvolna klade na ramena budoucího služebníka oltáře.

Prosíme tě, Pane, při tomto prvním zastavení: Rozmnož povolání ke kněžství, vyvol si mnoho dobrých dělníků pro svou službu a pomoz těm, kteří mají vyslovit úsudek o pravosti jejich povolání.

K: *Smiluj se nad námi, Ježíši!*

V: *Smiluj se nad námi!*

II. zastavení

JEŽÍŠ PŘIJÍMÁ KŘÍŽ

Dobrý Spasiteli, tys chtěl své utrpení a kříž nejen trpně snášet, ale odhodlaně jsi vyslovil svůj souhlas s Boží vůlí. Sám jsi přijal kříž. Tím naznačuješ, že každý, kdo je povolán ke kněžství, má dobrovolně vyjádřit svůj souhlas s Tvou vůlí, chce-li být opravdu dobrým knězem. Povolání přichází od Boha, souhlas však od člověka.

Pane Ježíši, dej všem, které jsi povolal, odvalu, aby přijali odhodlaně svůj kříž, aby vstoupili radostně na cestu, kterou jsi jim určil, třeba by to byla i cesta trnitá.

Smiluj se nad námi...

III. zastavení

JEŽÍŠ PADÁ POPRVÉ POD KŘÍŽEM

První pád pod křížem... Připustil jsi jej, Pane, abys všem, kteří se teprve vydávají na cestu za kněžstvím, dal odvalu a sílu vytrvat v těžkostech a pozvednout se z malomyslnosti. Vždyť všichni, kteří vstupují do semináře, musí vybojovat mnoho duševních zápasů. Jejich odvážné duše se najednou zmocňuje strach, stanou-li tváří v tvář skutečnosti. Táhne se sami sebe, zda mohou pokračovat na započaté cestě.

Pro svůj první pád, Spasiteli, dej jim k tomu sílu.

Smiluj se nad námi...

IV. zastavení

JEŽÍŠ POTKÁVÁ SVOU MATKU

Pane, sotvaže jsi znovu vykročil na cestě ke Kalvárii, potkáváš svou Matku. Byla to nesmírná bolest pro tvou i její duši, ale zároveň velká útěcha a posila.

Prosíme tě snažně, ať provází mladé bohoslovce dobré srdce jejich matky. Nechť jim pomůže podobně jako tvá přesvatá Matka svým příkladem, dobrou radou a hlavně modlitbou a obětí, aby se stali kněžími podle tvého Srdce.

S touto prosbou se obracíme na tebe, Panno Maria. Vezmi pod svou ochranu matky našich bohoslovců a kněží, aby pomáhaly svým synům vystupovat k jejich kněžské oběti.

Smiluj se nad námi...

V. zastavení

ŠIMON POMÁHÁ NĚST JEŽÍŠOVI KŘÍŽ

Po mateřském přispění přichází Šimon, aby Pánu Ježíši pomohl nést kříž – tak těžký, že Spasitele úplně zmáhá. Šimon nejdříve nechtěl, ale pak přivolil pomoci vyčerpanému Pánu.

Božský Mistře, rozmnož v srdcích rodičů i všech věřících ochotu k duchovní i hmotné oběti pro náš kněžský dorost. Ať každý z nás, v mezích svých možností, s radostí pomáhá kněžím na vinici Boží jako náhrada za neochotu Šimona z Kyrény.

Smiluj se nad námi...

VI. zastavení

VERONIKA PODÁVÁ JEŽÍŠI ROUŠKU

Po útěše tvé Matky, po přispění Šimonově dostává se ti, Spasiteli, nové duchovní radosti. Veronika ukazuje především i svou povahu a neváhá se přiznat, že je tvou učednicí. Jaká útěcha to byla pro tebe v této těžké chvíli!

Uvažujeme, Pane Ježíši, s pohnutím o statečném činu této slabé ženy a prosíme tě, abys rozmnožil počet duší, které chápou velikost a krásu kněžství. Poskytuj všem, kteří se k němu připravují, hojnou duševní pomoc. Nechť jejich práce není zbytečná. Ať pomohou zachovat a prohloubit mnoho kněžských povolání a rozšířit úctu ke kněžství v našem národě.

Smiluj se nad námi...

VII. zastavení

JEŽÍŠ PADÁ POD KŘÍŽEM PODRUHÉ

S únavou a vyčerpaností dochází k novému zastavení na cestě. Průvod již vyšel z města a blíží se pozvolna k místu umučení. Přes všechnu útěchu a posilu klesá však Spasitel opět k zemi.

Dobrý Ježíši, prosíme tě snažně o milost pro naše bohoslovce, aby při délce studia i práci spojené se sebevýchovou je nepřemohlo pokušení zastavit se na cestě.

Smiluj se nad námi...

VIII. zastavení

JEŽÍŠ NAPOMÍNÁ PLAČÍCÍ ŽENY

Ve svém bolestném utrpení, uprostřed nepochopení dáváš nám, Božský Spasiteli, příklad dokonalé nezištnosti. Myslíš na duše, ne na sebe. Podél cesty stojí jeruzalémské ženy a drží na rukou své děti, aby je nestrhl rozhněvaný dav. Z čistě lidského citu se jich zmocňuje lítost nad tvým utrpením. Hledíš na ně a vidíš přitom jejich osobní viny a hříchy celého lidstva. A proto je nabádáš, aby plakaly především nad těmito urážkami Boha, aby byla usmířena Otcova spravedlnost a odvráceno neštěstí.

Děkujeme ti, Pane Ježíši, za příklad nezištné lásky k duším a prosíme tě, abys dal všem, kteří se připravují na kněžství, tutéž nezištnou lásku. Dej, aby v jejich duších neustále sílil apoštolský duch, aby nemysleli na sebe, nýbrž na duše a měli odvahu pokračovat na své cestě v co nejužším spojení s tebou.

Smiluj se nad námi...

IX. zastavení

JEŽÍŠ PADÁ POD KŘÍŽEM POTŘETÍ

Přiblížila se chvíle, kdy staneš, Spasiteli, na vrcholu svého utrpení. Tvá lidská přirozenost se chvěje – jak dobře chápeme tuto úzkost a vyčerpanost, která tě opět srazila k zemi.

Právě proto tě prosíme, Pane, za bohoslovce, kteří stojí na prahu svého kněžského svěcení, aby se v naprosté oběti odevzdali tvému dílu. I před nimi vyvstává budoucnost v plné vážnosti. Snad na ně dolehne pokušení, aby odstoupili, neboť je ještě čas.

Pro tvůj poslední pád tě prosíme, Spasiteli, dej jim dost síly a odvahy, aby došli statečně až k cíli.

Smiluj se nad námi...

X. zastavení

JEŽÍŠ ZBAVEN ŠATU

Hroznou bolest ti, Pane, působilo, když z tvého těla pokrytého krví surově trhali přischlý šat. Všechny rány bičování se znovu bolestně otevřely. Jak hrozná muka jsi vytrpěl!

Snad nám tím naznačuješ, že se máme chránit přílišné příchylnosti k pozemským statkům. Nesmíme hledat sebe a své pohodlí, nesmíme toužit po chvále a uznání.

Prosíme tě pokorně, Spasiteli, dej, aby toto vážné poučení proniklo do duše tvých služebníků od mládí až do konce jejich života.

Smiluj se nad námi...

XI. zastavení

JEŽÍŠE PŘIBÍJEJÍ NA KŘÍŽ

S odevzdaností do vůle Otcovy vydal ses, Pane, do rukou katů, kteří tě přibíjejí na kříž. Na potupném popravčím nástroji tě stihne smrt, kterou ti připravili nepřátelé z nenávisti k nebeskému Otci a kterou přijímáš z lásky k nám lidem. Přinášíš tuto poslední oběť s plnou odvahou. Nenaříkáš, spíše se modlíš za své nepřátele a mučitele. Jaký příklad nám dáváš!

Učiň, Pane, aby všichni, které jsi povolal, přijali rádi úkoly kněžského stavu a pochopili naučení, které jim dáváš svou velkodušností. Nechť se dobrovolně navždy spojí s tvým křížem, z něhož přišla spása světu.

Smiluj se nad námi...

XII. zastavení

JEŽÍŠ NA KŘÍŽI UMÍRÁ

Dobrovolně a poslušně setrváváš, Pane, na kříži až do posledního dechu, abys odevzdal svou duši do rukou nebeského Otce. Splnil jsi jako člověk dokonale rozhodnutí Boží moudrosti a stal ses Vykupitelem světa.

Právě tak mají i oni, až do posledního dechu, plnit své poslání. Nesmějí opustit duše, které jsi jim svěřil, a věrně je mají opatrovat proti všem nástrahám zla. Nechť nikdy nezatouží odvolat svůj slib. Nechť se vždycky radují, že bez výhrad uposlechl Tvé volání a přijali úkol, který jsi jim svěřil.

Smiluj se nad námi...

XIII. zastavení

JEŽÍŠ NA KLÍNĚ SVÉ MATKY

Spasitel vydechl naposled. Jeho bezduché tělo snímají z kříže a položí do klína Panny Marie. Je to výjev plný lásky a bolesti. Je to však i výzva: Svěřte se církvi – vaší duchovní matce!

Prosíme tě, nejdražší Spasiteli, dej tuto naprostou poslušnost vůči církvi zejména svým kněžím. Prosíme tě za ně, aby byli dobrými nástroji v rukou církve, svých představených, a tím především v rukou tvých. Touto poslušností zachrání svou vlastní duši a duši svěřeného lidu.

Smiluj se nad námi...

XIV. zastavení

JEŽÍŠE UKLÁDAJÍ DO HROBU

Pane, ležíš nyní v hrobě. Jsi ukryt očím světa, který tě nepochopil. A přece svou smrtí jsi zvítězil. Kdyby tě nebyli umučili a kdybys nebyl pohřben, nebylo by tvé zmrtvýchvstání tak slavné. Nebylo by tvé vítězství tak dokonalé a svět by v tebe nebyl uvěřil.

Stejný osud určil jsi proto církvi a svým kněžím. Navenek ve slabosti, uvnitř v plné životní síle jdou světem. Mnozí z nich by svými lidskými vlastnostmi a vzděláním mohli ve světě zaujmout význačné postavení. Chtěli však především sloužit tobě. Byli ochotni zemřít v očích světa a rádi se dali pohřbít těmi, kteří nedovedou pochopit nadpřirozená tajemství.

Dej, aby věřili ve velikost svého úkolu: uprostřed pracovního vypětí neztráceli hloubku nadpřirozeného hodnocení života, aby věrně setrvali ve spojení s Tebou a s církví. Aby hledali pomoci a útěchy vždy u Tebe, a tak se stali hodnými Tvé odměny.

Dej, Pane, aby lidské duše při pohledu na ně byly strženy velikostí jejich lásky k Tobě a aby měli všichni účast na Tvé vykupitelské oběti.

Smiluj se nad námi...

ZÁVĚR

„Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste tedy Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“ Když jsi vyslovil tuto větu, myslel jsi, Pane, jistě i na naše chlapce a studenty, kteří stojí před svým životním rozhodnutím. Jak mnoho útěchy ti přináší, když se některý z nich svobodně rozhodne uposlechnout tvé volání.

Slibujeme ti dnes, že se ze všech sil vynasnažíme modlitbou a dobrými skutky duchovně ovlivňovat toto rozhodnutí. Obětuje ti radosti i obtíže svého života s úmyslem, abys naše nepatrné zásluhy použil k rozmnožení kněžských povolání. Ať v soukromém i společenském životě zavládne ke kněžskému povolání úcta a vědomí jeho nutnosti pro dnešní svět.

Ty pak, Neposkvrněná Panno Maria, vypros nám svou přímluvou splnění našich proseb, které vkládáme s důvěrou do tvých mateřských rukou.

Cesta světla

Víra každého křesťana a každého křesťanského společenství se často přirovnává k cestě, která předpokládá postupný růst a postupné, stále odpovědnější včleňování se do života církve. Proto je přirozené, aby se pobožnosti stávaly cestami, které nás přivádějí blíže k Bohu. Takovou pobožností je i Cesta světla. Navazuje na křížovou cestu. Začíná u hrobu, z kterého vyráží velká radost z Kristova zmrtvýchvstání, a vrcholí na hoře Tábor, anebo přesněji ve večěradle, vylitím Ducha Svatého. Tato pobožnost se může obohatit i jinými prvky, zkušenostmi a tvořivostí jiných.

ÚVOD

Jdeme se modlit Cestu světla. Ve světle Božího slova chceme uvažovat o některých evangelních scénách, které budou zastaveními našeho rozjímání. Pomohou nám srdcem se ponořit do ústřední události dějin spásy, do Ježíšova vzkříšení. Dejme se tedy vést evangelisty, spoluautory Písma svatého, kteří nám vyprávějí o událostech, setkáních a prvních svědectvích o vítězství Ježíše Krista nad hříchem a smrtí. Panna Maria, velká postava dějin spásy, blahoslavená, neboť první uvěřila, ať je nám vzácnou průvodkyní na naší cestě vstříc Vzkříšenému.

I. zastavení

PÁN JEŽÍŠ VSTAL Z MRTVÝCH

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme ti.

V: Neboť svým zmrtvýchvstáním jsi prozářil vykoupený svět.

Ženy chtěly prokázat poslední úctu tělu, které mělo být podle nich definitivně pochováno. Ale v Božím plánu nebylo, aby smrt navždy porazila život. Je tu zemětřesení, strach vojáků, otevřený a prázdný hrob. Anděl ujišťuje ženy a oznamuje jim: „Vím, že hledáte Ježíše, ukřižovaného. Není tady. Byl vzkříšen, jak řekl.“ On, který je pravý Život, neumírá. Je základem naší odvahy, účinným znakem lásky, která vyhání strach. Po Velké noci nejsme ponecháni sami sobě. Vždyť on stále žije, aby se za nás přimlouval. Základem naší jistoty je Pán Ježíš, vítěz nad smrtí a nad peklem. *(srov. Mt 28,1-7)*

K: Toto je den, který učinil Pán. Aleluja.

V: Jásejme a radujme se z něho. Aleluja.

II. zastavení

PETR A JAN U PRÁZDNÉHO HROBU

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme ti.

V: Neboť svým zmrtvýchvstáním jsi prozářil vykoupený svět.

Boží dílo, které se uskutečnilo Kristovým zmrtvýchvstáním, je tak velké a nečekané, že zpočátku nemůže proniknout do srdcí učedníků. Magdaléna uvidí prázdný hrob a myslí si, že někdo tělo ukryl. Upozorní učedníky. Petr a ten druhý běží a vidí. Začínají věřit. Ale zmatek se ještě nevytratil. Ztratili tělesnou přítomnost Učitele a ještě jim není všechno jasné.

Nestává se i nám něco podobného? Nedali jsme se i my oklamat pocity, které mají blíže k materii než k duchu? Kolikrát se nám stane, že hledáme Ježíše v prázdném hrobě. Měli bychom se nechat vést vnuknutími jeho Ducha, jeho Slova, a ne pouze vlastním uvažováním a touhami. (*srov. Jan 20,1–10*)

K: Toto je den, který učinil Pán. Aleluja.

V: Jásejme a radujme se z něho. Aleluja.

III. zastavení

PÁN JEŽÍŠ SE ZJEVUJE MARIÍ MAGDALÉNĚ

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme ti.

V: Neboť svým zmrtvýchvstáním jsi prozářil vykoupený svět.

Magdaléna je vzor člověka naší lidskosti. Ježíš z ní vyhnal zlého ducha a vytvořil si k ní hluboký vztah. Ona věděla, že bez Učitele nemůže existovat. Proto ho tam naléhavě hledá a přitom neví, že on první, Věrný a Pravdivý, hledá ji. Hledí na něho, ale nepoznává ho až do chvíle, kdy ji osloví jménem: „Marie!“ Konečně ho poznává a překypuje radostí ze setkání s tím, kterého nebeský Otec nazval svým milovaným Synem. Ježíš však ještě nevystoupil k Otci. Marie, vykoupená hříšnice, se stane poslem radostné zvěsti: „Jdi k mým bratřím a oznam jim: Vystupuji k svému Otci a k vašemu Otci, k svému Bohu a k vašemu Bohu.“

K: Toto je den, který učinil Pán. Aleluja.

V: Jásejme a radujme se z něho. Aleluja.

IV. zastavení

JEŽÍŠ SE ZJEVUJE EMAUZSKÝM UČEDNÍKŮM

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme ti.

V: Neboť svým zmrtvýchvstáním jsi prozářil vykoupený svět.

Ženy se už potkaly s Ježíšem. Muži jsou ještě zaskočeni událostmi a svůj pohled neumí napřímit tam, kde by ho našli, toho, který jim chyběl. Ježíš převezme iniciativu a přidá se ke dvěma pocestným do Emmauz. Pokárá je pro hluchotu vůči Božímu Slovu a jako pravý Učitel jim otvírá mysl i srdce, aby mohli pochopit Písmo Svaté. Sebe nabízí jako klíč, kterým mohou všechno pochopit. (*srov. Lk 24,13–19.25–27*)

K: Toto je den, který učinil Pán. Aleluja.

V: Jásejme a radujme se z něho. Aleluja.

V. zastavení

JEŽÍŠ SE DÁVÁ POZNAT PŘI LÁMÁNÍ CHLEBA

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme ti.

V: Neboť svým zmrtvýchvstáním jsi prozářil vykoupený svět.

Cesta do Emmauz je symbolem naší životní cesty. Dva učedníci hledají toho, kterého ještě nepoznali a který je s nimi. Když se začíná stmívat, z lidské slušnosti mu nabídnou pohoštění. Ve skutečnosti je to on, kdo klepe na jejich srdce, chce být jejich hostem. Požehnal, rozlámal a podával jim svůj chléb. „Vtom se jim otevřely oči a poznali ho.“ Naše cesta víry vyžaduje pokrm, který by nám dal sílu pokračovat. A jím může být pouze on – Chléb života. Tak se projevil v Emmauzích. Oba učedníci se vydávají na cestu a z těch, kteří byli evangelizováni, se stávají ti, kteří evangelizují. Když přijdou do Jeruzaléma, uvědomí si,

že je opět předešel: „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“ V celém našem životě je to stále on, který nás doprovází a předchází nás. My společně kráčíme se Vzkříšeným, ve Vzkříšeném a ke Vzkříšenému.

(srov. Lk 24,24–35)

K: Toto je den, který učinil Pán. Aleluja.

V: Jásejme a radujme se z něho. Aleluja.

VI. zastavení

PÁN JEŽÍŠ SE ZJEVUJE UČEDNÍKŮM

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme ti.

V: Neboť svým zmrtvýchvstáním jsi prozářil vykopený svět.

Pedagogický přístup Pána Ježíše tu dosáhl k vrcholu. Zjeví se jim a pozdraví je běžným pozdravem: „Pokoj vám“. Jejich údiv překoná tím, že se zjeví jako pravý člověk. Dovolí jim dotknout se ho, protože „duch přece nemá maso a kosti“, a dokonce požádá o pokrm, tak jako v Emauzích. Zopakuje se to vícekrát a tato zkušenost se stane součástí jejich svědectví o zmrtvýchvstání: „My jsme s ním po zmrtvýchvstání jedli a pili.“ Pán Ježíš se nezjevil jako nějaká nádherná myšlenka, ale jako konkrétní skutečnost, která nás sice nekonečným způsobem převyšuje, ale současně se sklání k našemu přirozenému způsobu, že jsme maso a kosti. V něm je to stále Bůh, který nám chce být blízko, aby nás mohl přitáhnout k sobě. *(srov. Lk 24,36–49)*

K: Toto je den, který učinil Pán. Aleluja.

V: Jásejme a radujme se z něho. Aleluja.

VII. zastavení

JEŽÍŠ DÁVÁ UČEDNÍKŮM MOC ODPOUŠTĚT HŘÍCHY

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme ti.

V: Neboť svým zmrtvýchvstáním jsi prozářil vykoupený svět.

Kristův přístup vůči učedníkům je stále hlubší, má vliv na jejich život, chce z nich vytvořit nové lidi. Nejenže jim přeje pokoj, ale také jim ho skutečně dává. Dal se jim poznat tím, že jim ukázal probodené ruce i nohy. Opakuje: „Pokoj vám,“ a dodává: „Jako Otec poslal mě, tak i já posílám vás.“ Tím učedníci získávají velký podíl na Božím poslání. Proto na ně dýchne, jako by jim chtěl dát dech života, který Stvořitel vložil do prvního Adama, aby jim zprostředkoval princip života, opravdovou účast na jediném životě. Proto po tomto gestu následují slova: „Přijměte Ducha Svatého.“ A vysvětlí jim jeho dopad: mají předávat život a odstraňovat jedinou pravou překážku, která se staví proti životu; a tou je hřích. Učedníci – muži, kteří jsou slabí a nedokonalí tak jako my – budou mít neuvěřitelnou moc odpouštět hříchy. (*srov. Jan 20,19–23*)

K: Toto je den, který učinil Pán. Aleluja.

V: Jásejme a radujme se z něho. Aleluja.

VIII. zastavení

PÁN JEŽÍŠ POSILUJE TOMÁŠOVU VÍRU

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme ti.

V: Neboť svým zmrtvýchvstáním jsi prozářil vykoupený svět.

Apoštol Tomáš, jeden z jedenácti, ještě nepotkal Zmrtvýchvstalého. Ale pochybováním vyprovokuje Ježíšovo milosrdenství k dalšímu

pedagogickému kroku, který je také v náš prospěch. Požehnané pochybování, které v Ježíšově velkodušnosti vyvolává velkorysou trpělivost k Tomášovu obrácení! Tomáš před Učitelem nakonec kapituluje: „Pán můj a Bůh můj!“ Tuto bezpodmínečnou, ale opožděnou kapitulaci Ježíš komentuje: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili!“ (srov. Jan 20,24–29)

K: Toto je den, který učinil Pán. Aleluja.

V: Jásejme a radujme se z něho. Aleluja.

IX. zastavení

JEŽÍŠ S UČEDNÍKY U TIBERIADSKÉHO MOŘE

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme ti.

V: Neboť svým zmrtvýchvstáním jsi prozářil vykoupený svět.

Když se o Velké noci všechno stává novým, Ježíš znovu volá učedníky, aby ho následovali. Najde je unavené, protože celou noc lovili ryby a přitom nic nechytili. Učedník, kterého Ježíš miloval, ho poznává. Petr, prudký jako obyčejně, skočí do vody a hned k němu doplave. Najde ho, jak chystá jídlo. Ježíš se však obrátí na učedníky, aby k společnému stolování přispěli z toho, co ulovili. Božské a lidské se potkává v společném pokrmu, který má větší hodnotu než samotné ryby a chléb. Od této chvíle už bude Učitel stále s nimi a bude se o ně starat. Ale vždy bude chtít, aby každý z nich konal pro Království Boží to, co je v jeho silách: aby sázel, zaléval, namáhal se, i když sílu k růstu dává pouze on. (srov. Jan 21,1–14)

K: Toto je den, který učinil Pán. Aleluja.

V: Jásejme a radujme se z něho. Aleluja.

X. zastavení

PÁN JEŽÍŠ UDĚLUJE PETROVI PRIMÁT V CÍRKVI

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme ti.

V: Neboť svým zmrtvýchvstáním jsi prozářil vykoupený svět.

Svým zmrtvýchvstáním Ježíš Kristus založil nové a definitivní lidství. Svoje dílo doplňuje tím, že mu dává určitou strukturu, která mu umožňuje být přítomným během staletí v lidských dějinách skrze církev. Petr je základem této budovy. Ježíš se ho ptá: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Tato otázka nám chce mimo jiné říci, že láska, kterou Ježíš žádá od svých nejbližších, má být vyšší, než je pouze láska mezi lidmi. Ježíš žádá lásku, která je agapé, která vychází od Otce. Petr se má tedy stát viditelným prodloužením přítomného, ale neviditelného vzkříšeného Pastýře, který jediný je Dobrý pastýř.

(srov. Jan 21,15–19)

K: Toto je den, který učinil Pán. Aleluja.

V: Jásejme a radujme se z něho. Aleluja.

XI. zastavení

PÁN JEŽÍŠ POSÍLÁ UČEDNÍKY DO CELÉHO SVĚTA

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme ti.

V: Neboť svým zmrtvýchvstáním jsi prozářil vykoupený svět.

Když měl Ježíš vystoupit k Otci, zjevil se učedníkům, aby se s nimi rozloučil. Přes všechny lidské slabosti učedníků svěřuje jim Učitel pokračování svého díla. Ujišťuje je o všeobecné moci, kterou dostal „na nebi i na zemi“. Jejich úkolem bude učit všechny národy a učinit z nich další učedníky. Je to tedy světlo, které vyzařuje z Krista

a prostřednictvím jejich činnosti se bude šířit po celém světě. Cestou světla je Kristova církev. Skrze ni nás ujišťuje: „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ (srov. Mt 28,16–20)

K: Toto je den, který učinil Pán. Aleluja.

V: Jásejme a radujme se z něho. Aleluja.

XII. zastavení

PÁN JEŽÍŠ VYSTUPUJE DO NEBE

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme ti.

V: Neboť svým zmrtvýchvstáním jsi prozářil vykoupený svět.

Ježíš se loučí se svými učedníky. Začíná cesta jeho nejbližších učedníků, jeho církve. Bude to dlouhá cesta časem a prostorem. Od Jeruzaléma skrze celou Palestinu, po celém světě. Ježíš se od nich viditelně vzdaluje. Jistě se vrátí, ale ne hned. Cesta světla vede do domu Otcova, do nebe. Kristus, který vystoupil na nebe, v něm všem připravuje příbytek. Všechny nás tam čeká. (srov. Sk 1,3–11)

K: Toto je den, který učinil Pán. Aleluja.

V: Jásejme a radujme se z něho. Aleluja.

XIII. zastavení

S MARIÍ V OČEKÁVÁNÍ DUCHA SVATÉHO

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme ti.

V: Neboť svým zmrtvýchvstáním jsi prozářil vykoupený svět.

Období církve začíná modlitbou. Tak jako Kristus trávil dlouhé chvíle v modlitbě, tak také pro křesťany bude vždy pravým a prvním základem jejich života soustředěný a hluboký rozhovor s Otcem, Synem a Duchem Svatým. Tato počáteční křesťanská modlitba je zvoláním a očekáváním Ducha Svatého. Je modlitbou všech bratří a sester, shromážděných společně s Ježíšovou Matkou Marii. Kolik světla vyzařuje pro nás z této cesty světa! (*srov. Sk 1,12–14*)

K: Toto je den, který učinil Pán. Aleluja.

V: Jásejme a radujme se z něho. Aleluja.

XIV. zastavení

PÁN JEŽÍŠ SESÍLÁ UČEDNÍKŮM DUCHA SVATÉHO

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme ti.

V: Neboť svým zmrtvýchvstáním jsi prozářil vykoupěný svět.

Církev se poprvé představuje světu. Není dílem lidským, ale Božím. A tak jako Kristus, když se zjevil tomuto světu, byl ponížený, chudý, ignorovaný, podobně je tomu i s církví. Církev je mystickým tělem Kristovým, je zárodkem a počátkem Božího království v čase i ve věčnosti, skutečným a definitivním Božím lidem. Její původ je nebeský Otec, její silou je Duch Svatý a jejím srdcem je Ježíš Kristus. Církev je autentickým místem velikonoční radosti. Ať je Pán pochválen.

(srov. Sk 2,1–6)

K: Toto je den, který učinil Pán. Aleluja.

V: Jásejme a radujme se z něho. Aleluja.

ZÁVĚR

K: Kráčeli jsme za Kristem, který je Světlo světa. Spolu s ním a v něm děkujeme nebeskému Otci, který je původcem díla vzkříšení.

Buď pochválen, nebeský Otče, za to, že jsi nás zaplavil světlem svého Syna a silou Ducha Svatého. I nadále nás zahrnuj svým světlem, aby ve všech našich úmyslech a skutcích zářila tvá sláva a všichni lidé došli k tobě, našemu jedinému dobru. Skrze Krista našeho Pána.

V: Amen.

Obsah

Náměty k adoracím o povolání	5
Slovo našich biskupů o povolání	37
Tématické úvahy o povolání	48
První dvě povolání v následování Krista	48
Povolání – darování se Bohu a jeho plánům – jistota štěstí	49
Ježíšovo pozvání	51
„Oni hned zanechali sítě a šli za ním“	53
Každé povolání je jedinečné	54
Kněz s autoritou Boha	56
Modlitby za duchovní povolání	58
Přímluvy ke mši svaté	62
Křížová cesta za kněze	67
Cesta světla	76

MODLITBY A ÚVAHY NA TÉMA: DUCHOVNÍ POVOLÁNÍ

Sestavil:

Úzký tým pro pastorační povolání v ČR

Foto na obálce:

Veronika Marková, P. Petr Kuník, P. Antonín Basler
a archiv PP v ČR

Texty:

Náměty k adoracím o povolání, Tematické úvahy o povolání,
Cesta světla: převzato z *Týždeň modliteb za duchovné povolania*,
LÚČ, vydavateľské družstvo Bratislava 2008

Slovo našich biskupů o povolání a přímluvy ke mši svaté:
převzato z *Týden modliteb za povolání ke kněžství
a k zasvěcenému životu*, ročníky 2008–2011
Vydalo KVPŽŘ v ČR

Křížová cesta za kněze převzata z knihy „Křížové cesty“
Vydala Matice cyrilometodějská s. r. o. 1997

Vydala:

Pastorace povolání v ČR
pro vnitřní potřebu